
LETO XXIII.
FEBRUAR -
MAREC 1974

MISLI

(Thoughts)

MESEČNIK ZA VERSKO
IN KULTURNO ŽIVLJENJE
SLOVENCEV
V AVSTRALIJI

*

USTANOVLJEN LETA 1952

*

Izdajajo slovenski frančiškani

*

Urejuje in upravlja
Fr. Basil A. Valentine, O.F.M.
19 A'Beckett Street, KEW,
Victoria, 3101. Tel: 86 7787

*

Naslov: MISLI
P.O. Box 197, Kew, Vic., 3101

*

Letna naročnina \$4.00
(izven Avstralije \$5.00)
se plačuje vnaprej

*

Rokopisov ne vredimo
Dopisov brez podpisu
uredništvo ne sprejema

*

Tisk: Polyprint Pty. Ltd.,
7a Railway Place, Richmond,
Victoria, 3121

KOGAR ZANIMAO DOKUMENTARNE KNJIGE
za razumevanje najtežjih let slovenskega naroda
(1941—1945), lahko pri MISLIH naroči sledeče knjige:

TEHARJE SO TLAKOVANE Z NAŠO KRVJO (izjava prič o teharskih dogodkih 1945) — Cena 50 centov.

PRAVI OBRAZ OSVOBODILNE FRONTE (II. in III. del) — Zbral Miha Marijan Vir, Argentina — Cena vsake knjige \$1.50

ODPRTI GROBOVI (III. in IV. knjiga dokumentov) — Zbral Franc Ižanec, Argentina — Cena vsake knjige \$2.—

BELA KNJIGA (izdana v ZDA) prikazuje razvoj 1941 — 1945 ter vsebuje 10.000 imen v tem oddobju pobjitih Slovencev ter vrnjenec iz Vetrinje. Cena \$5.—

Dane je vse to že zgodovina in jo je vredno iz vseh virov tretzno prebirati in presojati, čtudi domovino te prilike ne daje niti študentom. Za nekoga, ki je študiral doma in ga snov zanima, knjige nudijo lepo priliko spoznati dobo tudi z druge strani.

VSEBINA

- V svetem letu smo — Pismo Pavla VI. — stran 33
Bogov kot — Emilijan Cevc — stran 35
Razmišljanje o slovenski šoli — Anica Kralj — stran 37
Kako smo se nekdaj postili — Pripoveduje Bohinjčan — stran 39
Slovenski svet in "misli" — N.N., Avstria — stran 40
Moja rast (ob Dolencovi knjigi) — Urednik — stran 41
Post je . . . — Ivan Dolenc (odlomek) — stran 42
Skesani grešnik — Lev N. Tolstoj — stran 43
Naš Kras — Marcela Bole — stran 44
Afrika se oglaša — p. Evgen Ketš — stran 45
Srečala sva se . . . (Mladostni spomini) — p. Bazilij — stran 46
Olje - arabsko orožje — Jaka Naprošen — stran 50
P. Bazilij spet tipka — stran 51
Izpod Triglava — stran 54
V času obiskanja (Jezusov čas) — stran 56
Dravsko polje (Geološka katastrofa — slovenska krasota, V) — Stanko Ozimič, B.Sc. (Geology) — stran 58
Zdaj vem . . . (pesem) — Vladimir Kos, Tokio — stran 59
Dva počitniška tedna — Taborjenje na Mt. Mileni — s. Miriam — stran 60
Počitnice ob morju — p. Stanko — stran 61
Avstralski KARRI — stran 62
V Avstralijo pridejo Minores . . . — p. Valerijan — stran 63
Izpod sydneyjskih stolpov — p. Valerijan — stran 64
Ob križu (pesem) — France Lokar — stran 66
Pamet se je odprla (povest-nadaljevanje) — P. Bernard — stran 67
Urednik kramlja . . . — stran 67
Naše nabirke — stran 69
Z vseh vetrov — stran 72
Kotiček naših malih — stran 75
Križem avstralske Slovenije — stran 77

NAROČI IN BERI!

PAPEŽ JANEZ DOBRI (življenjepis) — cena 75 c.
JEZUSOV ŽIVLJENJE (François Mauriac) — cena \$1.—

MATI MLADIH CERKVA (Franc Svoljšak) — cena 50 centov.

PLAMTECI OGENJ (življenjepis W. Hünermannia o Piju X.) — cena 75 centov.

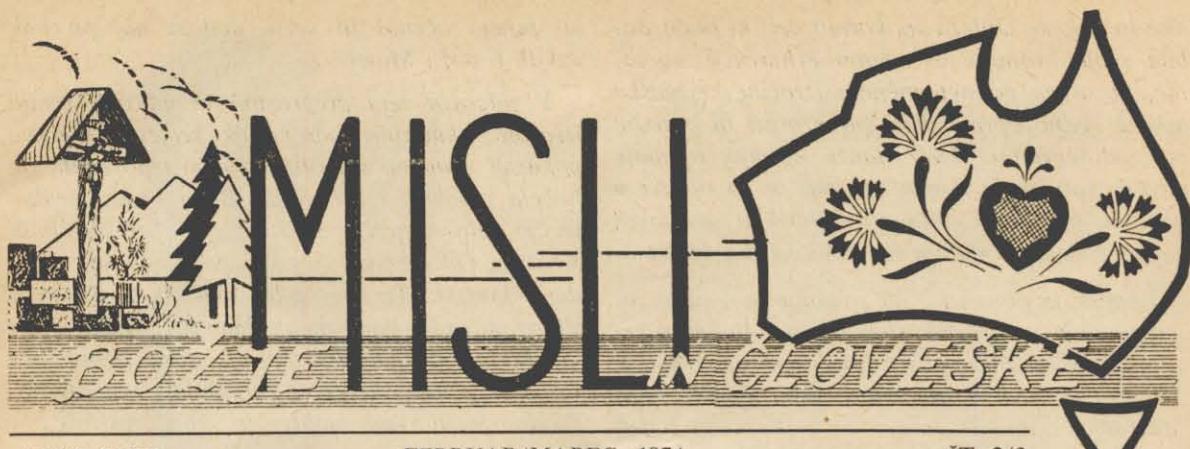
KNJIGA O INDIJANCIH — Njih življenje in navade zanimivo opisuje škof Friderik Baraga. Cena en dolar.

ZADNJI DNEVI JERUZALEMA (Svetovnoznanji roman J. Spillmanna) — Cena \$1.50

LJUDJE POD BIČEM (Odlična trilogija izpod pena Karla Mauserja iz življenja v Sloveniji med in po vojni) — Cena vseh treh delov je s poštnino vred \$7.—

PASTIRJEV GLAS V TUJINI (I. del) — Zbirka pisem, govorov, pridig, duhovnih misli in člankov po-knjega škofa dr. G. Rožmana zdancem. — Cena \$2.50

Priporočamo tudi angleško knjigo (čezna izdaja) SHEPHERD OF THE WILDERNESS. Življenjepisno povest o Frideriku Baragu je napisal Amerikanec Bernard J. Lambert. Bila bi lep dar vsakemu avstralemu prijatelju. Cena en dolar.

LETÖ XXIII.

FEBRUAR/MAREC, 1974

ŠT. 2/3

V svetem letu smo

S tem pismom je lani papež napovedal SVETO LETO KRAJEVNIH CERKVA. Pisal ga je kardinalu Maksimiljanu de Fürstenbergu, predsedniku Osrednjega sestoletnega odbora. Tako zvemo iz vira samega, kaj Cerkev pričakuje od svojih vernikov v tem letu: prenovo in spravo, ki naj prineseta nam samim in svetu edinstvo in mir.

V nedeljo, dne 10. junija, na binkoštni praznik, se v vseh cerkvah po svetu uradno začne tisto obsežno gibanje duhovne prenove, ki bo dosegla svoj vrh leta 1975 v Rimu. Zato hočemo Vam, gospod kardinal, ki smo Vas postavili na čelo osrednjemu odboru za sveto leto, na kratko razložiti, kakšne cilje hočemo doseči s to iniciativo, kakšen duh naj po naši želji vlada v tistih, ki se bodo odzvali našemu povablu, in kakšne sadove upamo nabratiti z milostjo Svetega Duha, v čigaru luči se zdaj odpravljamo na pot.

Kakor smo pojasnili že s svojim prvim označilom dne 9. maja, želimo s svetim letom doseči prenovo človeka in njegovo spravo z Bogom. To se dopolni predvsem v človekovi notranjosti, v notranjem svetišču, kjer naj vest po veri in pokori (prim. Mr 1, 15) izvede človekovo sprevrnjenje in naj teži k popolni ljubezni.

Sam neskončno usmiljeni Bog je po Jezusu, svojem Sinu, odrešil svet in zdaj kliče vse ljudi, ne da bi koga izvzel, da se udeleže sadov njegovega odrešenja (prim. 1 Tim 2, 4), in s svojim Duhom deluje, da ljudi odreši (prim. Rimlj 8, 10 sl.).

Cerkev je prepričana, da more le iz tega notranjega delovanja izvirati tudi sprava med ljud-

mi kot družbena dimenzija zaveze, sprava, ki more obsegati vsa področja in vse ravni življenja, odnose med posamezniki, med družinami, skupinami, kategorijami in narodi. Tako naj postane sprava, kolikor je človeški slabosti in pomanjkljivosti človeških institucij mogoče, kvare miru in vesoljne edinosti.

Zato si Cerkev prizadeva, da moč Kristusovega odrešenja utrdi vezi vere in ljubezni v Kristusovi krvi (prim. Kol 1, 20) med verniki, v škofigah, v župnih, v redovnih skupnostih in v drugih središčih krščanskega življenja in apostolata, pa tudi v Cerkvah, doslej še ločenih od nas. Binkošti milosti bodo tako mogle postati tudi binkošti novega bratstva.

To je duh, ki bo, upamo zacvetel v vseh slovesnostih svetega leta.

Zato želimo, da bi ponovno odkrili vrednost spokornih del kot znamenje in pot milosti ter kot prizadevanje za notranjo prenovo, ki dobi polno učinkovitost v zakramantu pokore. Ta zakrament je treba prejemati in deliti po cerkvenih predpisih, za zasebno in skupno prenovo na poti zveličanja (prim. Apd 16, 17).

Zdi se nam, da more biti zunanji izraz, pri-

Bogkov kot
Prešernove
rojstne hiše

srcem! Veliko knjigo drži v naročju ter poučuje deklico Marijo. Z levico jo objema čez ramo in s prstom desnice kaže za knjigo. Morda že slutí veliko poslanstvo svoje hčerke, morda ni več daleč tisti pomladni dan, ko bo angel Gospodov pokleknil pred Marijo in se bodo začele dopolnjavati besede, ki jih morda prav zdajle govorji hčerki: "Rodil se bo Mesija, ki bo odrešil svoje ljudstvo...". In Marija pazljivo posluša. Roke sklepa na prsih in na lahno sklanja glavo. Prav zadaj pa se zadovoljno stiska sveti Joahim, ves ponižen in preprost, čeprav je duhovnik v hiši Gospodovi.

Le kaj bi počel kmet v nebesih, če bi ne imel tam gori polja in gozda in živine? Zlatih palač bi se kmalu naveličal in sredi angelskih koncertov bi pogrešal domače harmonike in pastirske piščali. In kaj naj se, dobra duša, pomeni s škofi in vitezi? Preučenih odgovorov ni bil vajen, o vremenu in poljskem delu pa se v nebesih gotovo ne menijo. Toda Bog skrbi za vse, pa je dal tudi kmetu svetnika, ki pozna kmečko življenje in ki bi tudi v nebesih ne mogel strpeti brez svojih voličkov in zemlje. Ko bo stopil naš kmet čez nebeški prag, bo že zagledal svetega Izidorja, nebeškega kmeta, pastirja na božjih poljanah, pevca ob rajskeih potokih... Prav gotovo mu bo sveti Izidor prvi prikel naproti, saj visi njegova slika v slehernem kmečkem domu... Na njej kleči svetnik sredi travnika, pod hribom s cerkvico, ki ima dva stolpa in rdečo streho. Spredaj orje na rumeni njivi angel z zlatimi krili, plug pa vlečeta dva rjavordeča volička. Na desni rase veliko, brestu podobno drevo s tremi krošnjami... Te slike se nikoli ne morem dovolj nagledati. Zdi se mi kakor posvečen odmev kmetovega trpljenja. Prav na to sliko mislijo otroci kadar pojo:

"Svet Izidor ovčice pasel,
lepo žvižgal, še lepše pel..."

Da, toda hišo in hlev varuje tudi sveti Florijan:

coperjaničeno čelado ima, rdeče bandero ter zliva iz rumene golide vodo na gorečo cerkev. Njegov bojni tovariš sveti Jurij pa varuje naše duše pred hudičevim zmajem. Velik junak je, čeprav ima obraz petletnega, prestrašenega otroka, kajti ni kar tako poriniti sulico v gobec zelenega zmaja, ki mu šviga ogenj iz žrela.

In končno podoba zadnje večerje: trinajst mož je zbranih okoli okrogle mize. Eden drži v rokah kelih in kruh. Nemo strmenje je v teh obrazih, božja beseda jim zveni v ušesih — še nas napolnjuje, še nas posvečuje. V to sliko se ozira kmet, kadar moli. "Daj nam danes naš vsakdanji kruh..." — Toda z grozo zagledam, da ima eden izmed dvanajsterih mošnjo v rokah in zelenega hudiča za vratom...

O, preprostost steklenih podob, obrobljena z narodnimi črnimi okviri, kakšna pesem zveni iz tebe, kako velike stvari nam hočeš povedati! Česar ni zmogla prebrisano modrijanov, je tebi uspelo: priklenila si nam srca na lestev med nebom in zemljo.

Kajti to lestev ti pomaga presti sam Sveti Duh, ki se spušča v stekleni krogli nad mizo. Resnično se spušča iz nebes, čeprav se nam zdi, da visi le na dolgi žimi izpod stropa. Vse preveč verjamemo samo očem in premalo srcu. Srce pa nam pravi, da Sveti Duh resnično biva v naši sredi: iz vsake modre besede zveni in iz vsake molitve. Druži nas z vsemi, ki verujejo vanj...

Staklena buča se lepo sveti in okna odsevajo v njej s svojimi križi in rožami. Včasih se mi zazdi, da golobček v njej na lahno utriplje s krili, tako na lahko, kot bi naletaval sneg. Njegovo telo je iz zlatega in srebrnega staniola in v rdečem kljunu drži papirnato hostijo. Peruti in rep so mu iz pahljačasto nabranega papirja in pod njim so rože iz rdeče volne. Tako visi nad mizo ter nas gleda z velikimi rdečimi očmi. Vera naših

očetov in mater je vedela, da mora Sveti Duh blagoslovljati s krili vsa naša dela, ter ga je hotela vedno imeti pred očmi.

*

V navzočnosti teh dobrih nebeških gostov nad mizo smo razgrnjena njiva. Vsaka naša beseda in kretinja dobi lepši pomen in je polna novega upanja. Srce se nam očiščuje pred njimi do dna. Niti najmanjši greh nam ne ostane prikrit, vse se razgalja — pa tudi odpušča. Ena sama očetova ali materina kretinja pred križem zaleže za devet pridig. Ni me zlepa pretresel kak stavek tako, kakor besede iz "Mojega življenja": "Takrat se je zgodilo nekaj zelo čudnega. Mati me je prijela narahlo za obedve roki, šla je z menoj preko izbe v kot pod razpelom, tam me je pokrižala trikrat po vrsti.

"Ti moj fant!" je rekla. Nato pa je na glas zajokala, sam ne vem zakaj."

*

Jesus, naš trpeči brat, ne sme nikoli zapustiti svojega kota, kakor ne lastovka svojega gnezda pod napuščem. Tudi če hišo prodajo — Bog mora ostati, ker je hiši temeljni kamen in vez njenih oglov. Le za božič se umakne jaslicam. Mož bolečin napravi prostor Otročiku, ki je že določen za trpljenje. Tako spremljamo Boga vse leto v njegovem veselju in bridkosti in Bog nas v veselju in žalosti. In svetniki se nam vse leto nasmijajo z rdečimi ustnicami ter se pomenkujo z nami. Ne slišimo njih besed, toda srca čutijo.

Oljčna vejica z blagoslovom zadnje cvetne nedelje je zataknjena za ramena križa — varuje nas pred hudo uro ter odganja bolezni od hiše.

Razmišljanje o slovenski šoli

Članek je objavila ANICA KRALJEVA med svojimi vzgojnimi prispevki v argentinskom slovenskem tisku. Pomatisnila ga je tudi clevelandška "Ameriška domovina" — znak, da čutijo pri slovenski šoli s strani staršev iste težave. Mi nismo na boljšem in bo članek dobrodošlo razmišljanje tudi staršem avstralške Slovenije. — Urednik

Dobila sem pismo, ki sem ga z velikim zanimanjem prečitala. Piše ga nepodpisana učiteljica iz ene izmed naših osnovnih šol. Upam, da mi ne bo zamerila, če pismo v celoti priobčim, saj to storim z zavestjo, da bom koristila ne samo sedanjim staršem temveč tudi onim, ki se na ta poklic pripravljajo.

PISMO:

Spoštovana gospa! Vedno rada preberem Vaše zanimive in praktičnovzgojne članke. Predvsem vidim v njih Vašo skrb za naš mladi slovenski rod, ki raste na tej zemlji. Prav zato sem že večkrat mislila, da bi se Vam oglašala, saj kot učiteljica v slovenski šoli vedno znova srečavam probleme in težave pri našem delu za vzgojo slovenskih otrok. Morda bomo v medsebojni podpori več dosegli.

Začetek šolskega leta me je le pripravil k pisanku Vam, draga in spoštovana gospa! Naše šole so se znova napolnile s šolarji. Prišli so od bližu in daleč. Nekateri izmed njih so pol drugo uro na vožnji, da pridejo do slovenske šole — pa so le tudi letos prišli! Kako srečen in vesel je človek, ko gleda te plavolase in kostanjeve glavice, ko polne zdravja in veselja prihajajo v šolo! Večkrat občudujem in spoštujem žrtve staršev, ki so s tem v zvezi. Ob tem trudu občutim vso njihovo zaupanje in zahvalo za naše delo.

Toda tudi v to začetno veselje večkrat pada grenka kaplja. Enega ali dveh šoloobveznih otrok ni več v šolo. Sošolci povedo, da jih ne bo več. Znamenje, da so v tistih družinah zmagale manjše vrednote nad večjimi. In za vsak tak primer je človeku tako zelo žal...!

Tarejo me pa tudi tele skrbi, posebno sedaj v začetku šolskega leta. Iz izkušenj vem, da starši v mnogih primerih pričakujejo preveč samo od šol. Boli me, ko najdem premalo sodelovanja. Razumem in vem, da je treba več časa in pažnje posvetiti tukajšnji šoli, saj gre tu za otrokovo bodočo eksistenco. Ne razumem pa, da v nekaterih družinah starši (vsaj včasih) niti ne pogledajo slovenskega zvezka in se tudi ne zanimajo, če je bil otrok v šoli vprašan, če je znal in kako se je obnašal. Kako naj bo tak otrok navdušen in kako naj ima skrb in veselje za slovensko šolo in za vse, kar je slovenskega? Kako naj ljubi in spoštuje, kar starši omalovažujejo? Po otrocih lahko sodimo, kako je v družinah. Dobro čutimo, če je v njih zavest še živa, ali tudi če vsak dan bolj podlegajo tujemu okolju. Trud za ohranjevanje slovenstva je omagal... Zakaj? Kako? se vprašujemo.

Prosim Vas, spoštovana gospa, da bi ob priliki le opozorili v Vaših člankih tudi na te pomanjkljivosti,

SLOVENSKI SVET in "misli"

Članek je izpod peresa Slovence, ki nadaljuje študije na eni avstrijskih univerz ter so mu slučajno prišle v roke MISLI. Razumljivo je zaprosil, naj ne priobčimo njegovega imena. — Urednik

IZDAJATI "MISLI", mesečnik v daljni Avstraliji, duhovno tako mojstrsko približati avstralskim Slovencem domačijo, slovenskim ljudem, ki se zanimajo za našo skupnost po svetu, pa avstralski slovenski svet, ni majhna reč.

Ponesrečene ljubljanske "antene", plitvi "tovariši", prazni "stopi" in vsa druga šara, vsi bi vam lahko bili ali vam mogoče tudi so zavidni za "Misli", za njih vsebinsko in tehnično oblikovanje, za svežega slovenskega duha, ki ga prinašajo v slovenske družine. Njih miselna širina zajema vse slovenske vesti ne le iz domovine matice, ampak tudi iz koroškega in primorskega zamejstva, iz ameriškega ter avstralskega zdomstva. Povezuje naše misijonarje, nudi vesti o slovenski in o svetovni kulturi, športu, ne pozabi na otroke, prinese trgovske oglase; skratka vse, kar je sodobnemu slovenskemu človeku treba vedeti o lastni korenini in o svetu. In to v enem mesečniku!

Slovenski pisatelj v zdomstvu pravi, da smo Slovenci danes "duhovna velesila". Vedno bolj spoznam, da je to res in da bi se morali tega bolj zavestati. Pa ne zato, da bi bili potem ošabni, ampak zato, da bi znali slovenstvo prav ceniti, mu ostati zvesti in iz njegovega duhovnega izročila ter doživetja, iz te duhovne spodbude tudi ustvarjati.

Narodno izročilo je tesno povezano z ohranjanjem vere in katoliškega nauka: "Pojdite in učinite vse narode..." Zato je nujno in samo po sebi umevno, da naši duhovniki v svetu širijo tudi slovensko misel in kulturo, ki je že nad tisoč let prepojena s krščanstvom. Pa tudi izkustvo uči, da se rojaki, ki se odtegnejo svojemu narodnemu izročilu, pa naj jim bo posredovano v slovenskem ali v kakem drugem jeziku, začnejo izgubljati tudi nравstveno. Zmanjka jim duhovnih korenin.

O slovenstvu odkrivajo danes čisto drugačno podobo, kot smo jo bili vajeni iz avstrijskih ali jugoslovenskih šol. Tu so nam prikazovali kot merila to, da je nekdo govoril edino slovensko in na ta način razvili pojem o kmečkem, podložniškem, tlačenem narodu. Vendar so se drugi, ki niso govorili samo slovensko, čutili prav tako, lahko tudi še bolj zavestno sinove naše dežele. Po drugih merilih vzeto pa odkrivamo podobo o izredno delavnem in ustvarjalnem sloven-

skem človeku. Zato že vsi težko čakamo knjige o uglednih Slovencih, ki so se v svetu in doma uveljavili. Pripravlja jo naš rojak v Združenih državah, univ. profesor Edi Gobec.

Malokdo se zaveda, da slovenska zgodovina še zdaleč ni odkrita. Računati je še s krepkimi presenečenji o tem, kaj je delal in kako živel slovenski človek v zgodovini. Nedotaknjeni so še arhivi na Madžarskem, ki bi nam mogli precej odkriti o slovensko-pansonski kulturi, saj ima že sam madžarski jezik slovenske izraze za poljedelska dela in stvari. Nedotaknjen je tudi arhiv v Benetkah, ki bi nam mogel mnogo odkriti o Primorski in Istri, oglejskem patriarchatu in staroslovenskem bogoslužju, ki se je pod beneško vlado ohranilo in trajalo do našega stoletja. Potem arhiv v Čedadu... Že danes so odkrili številne slovenske ladjarje, pomorščake, trgovce itd. kar nam pove, da ni slovenstvo nekakšen alpski pojem, ampak tudi pomorski, trgovinski ipd., kar seveda ne pristoja ravno v proletarski kalup. Zato je tudi sklepati, da v Sloveniji ne bodo spremenili pasivnega gledanja na slovenstvo, saj bi to bilo nasprotno uradnim proletarskim teorijam.

Slovenci smo, kot vsi drugi narodi, imeli prav vse stanove in poklice. Zato le ne kakih manjvrednostnih občutkov! Rавно nasprotno: dasi maloštivilni, smo ohranili ne le neko zavest skupnosti kot na primer danes že nemški Bavarci, ampak svoj slovenski jezik, ki je bil dovršen in izdelan pred več kot tisoč leti, ko današnjih velikih evropskih jezikov (angleškega, nemškega, francoskega ali italijanskega) sploh še ni bilo. Dovršen tako, da sta ga mogla sveta brata Ciril in Metod prirediti za knjige in celo za bogoslužje, do česar so takrat imeli pravico le grški, aramejski in vsemogočna latinščina. Nobeden drugi jezik ni ne takrat ne pozneje dosegel priznanja bogoslužnega jezika, prav do našega stoletja, skoraj do danes.

Na vse take stvari ne mislimo dovolj, ko govorimo o slovenskem narodu, ali pa se jih ne zavedamo dovolj. Zato je le velika nevednost tista, ki je kriva, da nekateri med nami ne poudarjajo dovolj vrednote, ki jo predstavlja slovenska narodnost, kultura in tudi jezik.

Naj bi vsi slovenski ljudje po svetu imeli čut skupnosti, ki nam jo daje krščanska in narodna slovenska tradicija, da bi se čutili povezani po vsem svetu.

To uresničiti pa morejo res pravilne "misli", naša glasila po svetu, ki naj povezujejo naše ljudi duhovno, versko in narodno.

Avstralske "Misli" so pri tem lahko za zgled.

MOJA RAST

POD TEM NASLOVOM je izšla lansko leto pri argentinski Slovenski kulturni akciji knjiga spominov pokojnega kulturnega delavca in bivšega ravnatelja novomeške gimnazije, IVANA DOLENCA. Vsi izseljenki listi so že pisali o njej — MISLI je do danes še niso omenile. Smo pač čudno odmaknjeli od ostalih skupin, uredništvo sloni na ramah ene osebe in s smrtnjo bivšega urednika p. Bernarda je bilo sto drugih skrb. Marsikaj je zastalo. Prav za prav sem dobil knjigo šele med zapuščino p. Bernarda; prej sem o njej bral, v roke mi ni prišla. Ko mi je, sem jo prebral v dušku in jo kar večkrat ponovno prebiram.

Pisatelja sem osebno spoznal kot redovni novinec v Novem mestu v letu 1941-42, še bolj pa istotam med počitnicami leta 1943 in težkimi dnevi italijanske kapitulacije, novega reda po zasedbi Novega mesta in končno bombardiranja. Ker tudi te čase v knjigi nadrobno opisuje, sem ob branju sodoživil potek dogodkov in se marsičesa spomnil, ki mi je že zdavnaj ušlo iz spomina. V frančiškanski samostan je ravnatelj Dolenc rad zahajal, da se je malo oddahnil in kaj pogovoril. Na naš vrt, kjer smo imeli ograjen bazen na Krki, se je kar precej redno hodil kopat ter smo mladi radi poslušali njegovo zanimivo pripovedovanje in modrovanje. Prav v tistih počitnicah 1943 je nam mladim ne vem kolikokrat mimogrede naročal: "Pišite, pišite kaj se dogaja! Nobena stvar ne sme v pozab! Enkrat bo to zgodovina in čim več bo virov, bolj bo popolna in tudi pravična..." Dostikrat kasneje sem se spomnil na te besede in res beležil ter pisal — bogosigavedi kje so danes ti moji zapiski...

Na mnogo Dolenčevih stavkov pri kopanju na Krki sem se spomnil ob branju knjige, saj so podani skoraj dobesedno. Najlepše odkrivajo njegov enoviti značaj, ki se ni spremenjal, ampak le izpopolnjeval, gledal v vsej odkritosti in preprostosti dobroto in ljubezen tudi tam, kjer bi drugi videl samo temo. Dobrote in ljubezni je bil sam vse življenje tako poln, da je iz njega dobesedno izžarevala. Zato žari tudi iz strani njegovih spominov. Tudi vse nezasluženo trpljenje poštenjaka je vdano sprejemal na vsak korak: prav to trpljenje mu je pomagalo resnično doživeti Boga in njegov evangelij, veselo oznanilo slehernemu na tem svetu. Kako pomembno je njegovo življenjsko geslo, ki ga omenja v knjigi: "**Če pride nadte trpljenje, tiho postoj in vprašaj, kaj hoče od tebe. Saj ga večna Dobrota ne pošilja, da bi te mučila, ampak tvoje srce naj ponese proti nebu...**" Brez tega vodila bi ne šel tako mirno skozi nezaslužene ječe, kjer je prav s svojo dobro voljo, kateri so se čudili tudi ječarji in sodniki, tako čudovito vplival na sojetnike. V svoji predanosti Bogu ni držal v sebi nobene jeze nad krivicami, saj je vedel, da bi prav v tem vse trplje-

IVAN
DOLENEC
kot jetnik
novomeških
zaporov —
risal
sojetnik
profesor
Rajko Šubic

nje izgubilo vrednost: "**Križ je odlikovanje! Tisti, ki sedaj po nedolžnem trpimo, smo nekako novo plemstvo Slovenije, ki nosi težo dneva tudi za druge. Bodimo tega vredni! Ne pomilujmo toliko sebe, kakor tiste, ki morebiti v nezakriviljeni zaslepljenosti igrajo nevhaležno in nečastno vlogo naših mučiteljev...**" Sam ne vidim v Dolenčevih izjavah nobene hlapčevske, klečeplazniške predanosti, kot očitajo knjigi nekateri v zdomstvu. Ravno nasprotno: iz vsega žari svoboda notranja duha, pa četudi je telo v ječi, odkrito osebno prepričanje resnice brez hinavstva, prava evangeljska ljubezen, pa četudi ni odziva. V čem naj bi zaslужil grajo? V vsem je ostal preprosto velik, da mu mi komaj sežemo do gležnjev.

Pisatelj Ivan Dolenc se je rodil leta 1884 v Sopotnici pri Škofji Loki in se posvetil profesorskemu poklicu. Delo je prekinil s sprejemom službe stenografa zadnjega avstrijskega parlamenta na Dunaju, prve slovenske vlade v Ljubljani in končno v belgrajski skup-

bost in usmiljenje božje, ti me pa pustiš zato, ker si poln ljubezni. Ali nisi ti, Janez Evangelist, zapisal v svojo knjigo, da je Bog ljubezen in da ne ljubi, kdor ne pozna Boga? Ali nisi v starosti govoril ljudem le te besede: Otročiči, ljubite se med seboj! Kako me moreš torej sovražiti in od-

poditi? Ali se odreci temu, kar si sam govoril, ali pa me objemi in me pusti v nebeško kraljestvo".

In nebeška vrata so se odprla in Janez je objel skesanega grešnika in ga pripustil v nebeško kraljestvo.

Atilij Kralj: Kraški motiv

NAŠ KRAS

ZANIMIV ČLANEK januarske številke o Krasu in njegovih podzemskih jamah me je spomnil na nekatere pojave s tem v zvezi, ki jih poznam od doma. Saj sem s Krasa doma. Lepo nam je g. Stanko Ozimič razložil kraški svet in nam marsikaj pojasnil. Moji primeri potrjujejo, da je pod kraško zemljo res veliko jam, ki jih je izdolbla voda.

Tole mi je že moja mama večkrat pripovedovala in moraloo se je zdogiti še v prejšnjem stoletju: Polakova kmetija v Tomaju je bila takrat veliko posestvo. Danes ni več, hiša sredi vasi pa še stoji. Na dvorišču so takrat začeli kopati vodnjak. Opoldne so šli delavci na kosiilo. Ko pa so se po kosiilu vrnili na delo, so na mestu, kjer so začeli kopati, zagledali ogromno jamo. Prestrašeni so se zatekli k duhovniku. Župnik je ukazal takoj zvoniti, da je ljudi obvestil na nevarnost. Hitro se je nabralo veliko ljudi, tudi iz sosednjih vasi. Kar je bilo na razpolago voz s konji ali volmi, so prišli na pomoč. Začeli so voziti kamenje v jamo, da so jo napolnili. Tako so rešili hišo, da se ni podrla in je ostala do danes, dvorišče pa seveda vodnjaka nikoli ni dobilo.

Tam okrog leta 1932 se je nenadoma znižala cesta proti Sežani kakih 300 metrov od prej omenjenega Polakovega dvorišča. Tega se tudi jaz dobro spominjam. Bilo je v pozni jeseni, če ne že v zimi. Ustaviti so morali ves promet, ki je bil takrat seveda mnogo manjši od današnjega. Kaj vse so delali, ne vem več, a cesto so nekako podložili in uporabljali tudi železne traverze, da so odstranili nevarnost.

Bila sem že v Avstraliji, zato ne vem datuma, a bilo je tam okrog 1960 leta. Zgodilo se je "pri Jožkovi", kot se pravi po domače. Hiša stoji nekako 300

metrov dalje v isti smeri od zgoraj omenjene popravljeni ceste. Mati Justina je zvečer v kuhinji pestovala otroka, ko se je naenkrat streslo in je zagledala razpoko v zidu. Hitro je skočila z otrokom ven, v istem hipu pa se je del hiše pogreznil v nastalo jamo. Ko sem bila kasneje na obisku doma, sem si šla sama ogledat ta kraški slučaj. Del hiše še stoji, kar se je pogreznilo pa so založili s kamenjem in hlodi. V hiši takratni gospodarji ne žive več.

Nekaj let kasneje se je podrl stolp tomajske župne cerkve. Je moral biti menda vzrok spet kak premik pod kraško zemljo. Res se take stvari tudi na Krasu ne dogajajo vsak dan, a po drugi strani res nič ne vemo, kaj se lahko zgodi jutri...

Spominjam se tudi tele stare zgodbe, ki sem jo slišala še doma kot mlado dekletce: Nekoč so se na Križni gmajni splašili voli. Morda so zagledali v snegu kakega zajca. Zdivjali so s ceste, pa naravnost v jamo Glinca ne daleč proč. Voli z vozom vred so izginili v njej in nihče več jih ni dobil. Samo voznik je še pravočasno skočil z voza.

Moj mož pa ve od doma tole zgodbo: Blizu Repentabra so nekoč orali v neki dolini. Kar naenkrat se je zemlja pogreznila in v nastalo jamo so izginili orač, plug ter vanj vpreženi voli, pa tudi dekle, ki je za plugom po njivi pobirala korenine in kamenje. Tako je nastala jama, ki se danes imenuje Škarjica. Ljudje pripovedujejo, da je nekaj časa po tisti nesreči prišel na dan pri Števanu blizu Devina volovski jarem, krog njega pa so bili zamotani dekliški lasje... To so našli v reki Timavi, ki tam priteče iz zemlje. Ljudem je bilo v dokaz, da ista reka teče iz Škocijanske jame po Krasu pod zemljo ter pride v Štivanu na

površje, da teče dalje proti morju.

Da, tak je naš Kras. In takih zgodb kroži veliko med kraškim ljudstvom. Morda je kateri v teku desetletij ali celo stoletij kaj dodano, kar pa ne spremeni dejstva, da je pod kraško zemljo dosti jam in imajo ljudje pred njimi tudi nekak strah.

Morda ste že kdaj slišali legendu, ki pripoveduje, kako sta Kristus in Peter potovala po svetu. Prav na našem Krasu se jima je zgodilo, da jima je dobra žena podarila dobršen kos pršuta. Ko sta spala, pa jima je nekdo ta kos suhega mesa ukradel. Oba sta bila žalostna in seveda lačna. Kristus je tedaj rekel: "Le

naj pojedo najin pršut, zato pa bodo trpeli žejo vse večne čase..." In Kras je izgubil svojo zeleno lepoto, voda se je skrila pod zemljo, ljudje pa je zato še danes nimajo v izobilju. Ko se kraško kamenje segreje in zapira kraški veter, je žeja še večja...

Tako stara legenda, ki jo je iznašla ljudska modrost, da je po svoje razložila kraški svet. Dosti sličnih zgodbi so pripovedovali nam otrokom. Seveda zvene drugače kot lepa in razumljiva razloga gospoda Ozimiča v zadnji številki MISLI.

MARCELA BOLE

AFRIKA SE OGLAŠA

PRISRČNE POZDRAVE VSEM, posebno pa še sydneyjski slovenski skupnosti, ki tako očetovsko skrbi zame! Sem na postaji Sonte in imam nekaj trenutkov prostih; pa za pisanje sem danes še kar nekam pri volji. Saj danes (20. januarja) je minilo ravno dve leti, kar sem prišel v Kandé. Kako hitro je minil čas! Veliko sem doživel in marsikaj sem Vam tudi poročal, zavedam pa se, da bi se moral večkrat oglašiti. Največja ovira je v tem, ker ne morem priti takoj do fotografij. Razvijajo jih v mestu Lomé, ki je zelodaleč. Predno dobim slike, da bi jih priložil članku, mi splahni iz glave, kar bi k sliki želel napisati. Je pa tudi vselej že dva ali tri mesece po dogodku...

Danes pa prilagam sliko, ki sem jo napravil v trenutku in ne bo treba nanjo čakati dolge tedne. Ni dolgo tega, ko sem se spomnil, da obstajajo tudi aparati, ki v nekaj sekundah napravijo sliko. Ko sem bil ta teden v Loméju, sem tak aparat staknil. Bil je sicer že rabljen, vendar me je slika, ki so mi jo naredili pred mojimi očmi, zelo zadovoljila. Pismu priložena slika je prva, ki sem jo sam fotografiral. Aparata še nisem vajen in nekam nerodno se je odtrgala, tudi malo temna je (ko bi vsaj obraz mojih ljudi na sliki ne bili tako črni!). Morda bo vseeno uporabna. Vsebina je na njej in predstavlja **današnji dogodek**.

Ta skupina črncev je bila danes sprejeta v katehumenat in sicer v vasi Atalote, dvanajst kilometrov od Kandéja.

Takole misijonarimo: Duhovnik prihaja v stik z ljudmi, se z njimi pogovarja, jim pomaga rešavati vsakdanje probleme. (Tudi pred Jezusa so ljudje prihajali s telesnimi problemi in Jezus jih je reševal v njihovo duhovno dobro...) Pri nas je glavni problem vedno **voda** in pa s tem v zvezi **cesta**. Pri tem stiku z misijonarjem imajo ljudje odprte oči na način njegovega življenja, predvsem iz verskega stališča. Nekaj časa bolj na skrivaj in od daleč opazujejo njegovo sv. mašo, ko pa dobijo malo več poguma, pridejo bliže in prisluhnejo tudi božji besedi. Zanimanje vedno bolj raste, saj deluje tudi milost božja po mo-

litvah misijonskega zaledja. Duhovnik se seveda poslužuje katehista-domaćina, če sam še ne obvlada jezika. Ko na ta način ustvari nekako skupnost, ki več ali manj že pozna lepoto in bogastvo evangelija, duhovnik ljudi povabi k sprejemu v katehumenat, ki traja tri leta. Seveda vsako leto kdo odpade; neredni obiskovalci pa leto tudi ponavljajo, enako oni, ki si niso osvojili povoljnega znanja. Ko je v vasi že dobra skupina kristjanov, je delo lažje. "Dobra skupina" ni mišljeno po številu, ampak po pristnosti. V nasprotnem primeru so vaški kristjani le ovira, kar je čisto razumljivo.

Kaj naj še dodam k razlagi slike? Morda to, da na njej vidijo bravci MISLI lahko tudi, kam gredo njihovi darovi. Za osebami se na desni vidi kapela, o kateri sem zadnjikrat poročal, da ji je vihar razkril slavnato streho. Zdaj ima že novo ravno pločevinasto streho. Znotraj sem kapelico lepo pobelil. Vse to je za naše ljudstvo nekaj izrednega in čudovitega, čeprav je za naše pojme prava in resnična skromnost. Tla v cerkvi so za enkrat še iz blata, ki pa se zdaj v suhi dobi spreminja v prah. Kasneje bom napravil betonska, a za sedaj ne zmorem. Saj celo pregovor pravi: Stegni se le toliko, kolikor je odeja dolga! Sicer pa zaupam na božjo pomoč, ki bo o pravem času potrka na dobra srca...

Kaj naj še dodam k razlagi slike? Morda to, da na dozidal, ko sem že popravljal kapelico. Dve sobi ima in en večji prostor, ki lahko služi za skladišče, garazo, delavnico. To zadnje je še posebno pomembno, ker uvajam tukajšnje fante v ročna dela. V tem so namreč popolnoma nevedni. Moral jim bom seveda dati v roke vse, od orodja do materiala. Sami ne premorejo niti skromnega nožiča...

Na te ljudi zelo vpliva zavest, da duhovnik vsaj nekaj časa preživi z njimi, ne le da samo pridrvi mednje in opravi pouk ter mašo. Živeti mora med njimi, delati z njimi, četudi je razumljivo, da ni to njegova glavna postaja. Le tako se na kapelo in misijonarja nekako navežejo in se med sebo' počutijo

kod družina okrog očeta. Brez stanovanja bi bilo to težko izvedljivo oziroma nemogoče.

Pred hišo bom zasadil vrt in sadovnjak. Tudi v tem bi rad dal mladim vsaj nekaj osnovnega znanja, saj vrtov ali sadovnjakov v našem pomenu besede tu sploh ne poznajo.

Hišica je še brez stropa. Delo se je ustavilo, ker

"moje noge že preveč ven gledajo izpod odeje" ... Pa bo že počakalo: je nekaj drugih problemov, ki me žulijo in bom o njih poročal prihodnjič.

Toliko za danes. Zdravje je v redu, enako se tudi o. Hugo za enkrat kar dobro drži. Med našim ljudstvom pa je v tem času mnogo bolezni in tudi smrtnih primerov. Meseci december, januar in februar so pri nas pusti, žalostni in mračni ... Kot doma dnevi jesenske megle. Tudi mi imamo neke vrste meglo, a to je ozračje nasičeno s finim prahom. Napolni ti nos in pljuča — vsega se naješ do sitega. Pokrajina postane prava puščava. Ozračje še poslabša, da ljudje v svoji primitivnosti polja in gozdove spremene v pogorišča. S požiganjem si hočejo olajšati delo, se zavarovati pred živalmi, zlasti kačami, ne zavedajo pa se dovolj, da s tem manjšajo rodovitnost zemlje. Saj bi naredil kako fotografijo tudi o tem pustošenju, a razpolagam trenutno le z enim filmom.

Da, to me malo skrbi in nimam veliko upanja, da bom za svojo fotografsko "škatlo" tukaj dobil filme. Najbrž bom odvisen tudi za filme (Polaroid, Type 20C) od avstralskih dobrotnikov. Bom pa v zahvalo lahko hitreje poslal kako sliko in k njej spet kaj napisal.

P. EVGEN KETIŠ OFM

Srečala sva se . . .

Nekaj mladostnih spominov
P. BAZILIJ

ZA LANSKO OKTOBRSKO ŠTEVILKO sem dobil v objavo slike z besedilom, ki je najavil prihod "Savskega vala" med avstralske Slovence. Sprva mi gradivo ni pomenilo kaj posebnega: pač veselo vest o obisku ansambla, ki nam bo prinesel nekaj užitka ob poslušanju narodnih pesmi. Tudi ime napovedanega gledališkega in filmskega igravca ter humorista JANEZA ŠKOFA ni zazvonilo alarmu v mojih možganih. Skupina ga je pač povabila s seboj, da bodo predstave bolj pestre. Nič posebnega torej. Predolgo sem od doma, da bi ga poznal, četudi sem včasih kot študent poznal vse ljubljanske gledališke igravce. Tako sem si mislil. Da, kot študent sem marsikdaj peš racal v dežju ali snegu iz Viča v Ljubljano, da sem si denar za tramvaj prihranil za "oksenštant" ljubljanske drame ali opere: dva dinarja je stalo najcenejše stojische visoko pod stropom . . .

Janez Škof je bil zame eden "novih" in

"povojnih" neznancev ljubljanskega gledališča. Janez mu je torej ime — Janezov pa je veliko. Tudi priimek Škof ni pomenil nič posebnega — s škofom Leničem si menda še nista v žlahti . . .

Igravčeva slika me je pa le nekam pritegnila. Čudno znane poteze obraza — kje neki sem jih že videl? Komu je ta mož podoben, da bi ga srečal v življenu, kje in kdaj?

Končno je nenadoma kot strela iz jasnega udarilo vame: Saj to je vendor Ive! Ive Ive! . . .

Za Janeza ga nismo klicali nikoli. Prav za prav še Ive ne. Med nami je bil Zamora, vsaj zadnja leta. Kdaj in zakaj je dobil to ime, bi vam ne znal več povedati. Morda zaradi precej temne polti in močnih ustnic.

Sto spominov iz daljne mladosti se je v trenutku utrnilo v meni. Na mnoge še nikoli v letih po tujini nisem posebej mislil: bili so, prešli so. Morda bi se povrnili kdaj kasneje, ko bi se res postaral in začel živeti v svojih spominih. Za tako

starega se pa še vseeno nimam, da bi že zdaj obujal mladostne spomine in še druge z njimi dolgočasil.

Vendar me je slika vrgla pošteno s tira. Starost ali ne starost, kaj si morem pomagati, če so me spomini začeli obletavati kot roj komarjev. In obletavali so me vse do tistega dne, ko je "Savski val" pristal v North Carltonu v prostorih Slovenskega doma in z njimi tudi Ive. Že v Sydneju je zvedel zame in verjetno ob novici doživljal isto kot jaz ob njegovi sliki.

Kaj so si mislili prisotni pri najinem srečanju, res ne vem. Oglušil menda le ni nobeden od dveh veselih vzklirkov:

"Ive! . . ."

"Binče! . . ."

Objela sva se kot brata, ki se nista videla dolgih enaintrideset let ter menda drug drugega že pred desetletji pokopala . . .

Skupno je bilo še lepše obujati mladostne spomine. Rad bi ustavil čas.

Sto vprašanj in odgovorov na obe strani o znanilih iz naše takratne "viške garde". Ta je mrtev, oni je v Nemčiji; ta je srečno poročena, oni se je zapil . . . Marjan je bil ubit leta 1945, Jože tudi; Zvone je funkcionar . . . Tatjana ni več primabalerina, pač pa poučuje balet . . . Kipar Janez prav zdaj umira v Kranju; Rudi še poje v operi, Slavko tudi . . . Pravi križni ogenj, da kaj podobnega vsaj v Avstraliji še nisem doživel. V Ameriki se spominjam nekaj sličnega, ko sem po novi maši srečal v Clevelandu "od mrtvih vstalega" Vičana Pavleta. A takrat je minilo od najnega zadnjega srečanja komaj pet let zdaj pa enaintrideset . . .

Da, spomini so čudna moč, ko te dobe v oblast! Na vse okrog sebe pozabiš ob njih. Takrat v Slovenskem domu za naju v polni sobi ljudi ni bilo nikogar več. Pri vsem hrupu sva bila sama na zofji ob oknu in čas se je za naju premaknil nazaj za nekako štiri desetletja . . .

*

Od petega ali šestega leta pa do sedemnajstega, ko sem odšel k frančiškanom, sva bila z Ivetom skupaj. V šoli tudi menda v enem ali dveh razredih. A bolj živi so spomini iz društvenega življenja. Naša družina je stanovala v hiši Prosvetnega doma, Ive v svoji družini precej da-

leč proč, a dan na dan v Domu. Društveno dvořišče je bilo sleherni dan pravo zbiralische. Žoga in ping-pong, včasih odbojka, šah na dnevnom redu. Moj oče je Iveta učil šahiranja — pod pogojem, da ne bo več klel. Še kakšno polovičko mu je dal na skrivaj, da bi bil bolj priden. Oče je bil sploh znan kot "Valentinov ata" in vedno med mladino. Ni bil hišnik, pa je pazil bolj kot kdor koli, da bi društvu ne delali škodo. No, kakšno okno je včasih vseeno zažvenketalo ne da bi našli krivca.

Ob poletnih večerih se je dvorišče spremenilo v telovadišče, saj je imelo drog in bradljo. Znani telovadni prvaki Varšek, tudi Vičan, nas je vadil na orodju, včasih pred nastopi sta prišla še Ker-mavner in Hvale: trije orodni asi Slovenije pred vojno, ki so iz evropskih mednarodnih tekmovanj prinašali medalje. V talni telovadbi smo občudovali in se učili pri Gorjupovem Tinetu, četrtemu, ki je nastopal po mednarodnih tekma in nam pravil storije iz Francije: slovenska telovadna ekipa na banketih ni znala uporabljati pribora za francoska jedila in je jedla po svoje, Francozi pa so jim za to prostost in domačnost iz srca pliskali . . .

Sam sem v telovadbi ostal povprečnež. Res sem si ob lastno koleno zlomil nos, a sem se dokopal komaj do Napoleonovega skoka: bolj me je mikal plavalni trening na Iliriji za mladinsko prvenstvo Slovenije (pa še tam so me nalač porinili dan pred tekmmami v skupino starejših in o zmagi ni bilo govora . . .). Še bolj kot šport me je mikalo pero in sem že kot desetletni smrkavec izdajal svoj na roko pisani list za "našo dvoriščno gardo" ter imel nedeljo za nedeljo svoj dopis v "Mladem Slovencu".

Ive pa je bil maček orodne telovadbe in je bil Varšek nanj kaj ponosen. Delal je veletoč in kmalu se je ojunačil tudi za salto z droga. Kjer koli smo nastopili po taborih, je imel med nami svojo točko. Še se spominjam, ko mu je po nastopu na Vrhniki starejši kmet prinesel velik kozarec medu.

"Kje pa je tisti fant, ki je salto delal?" Ko smo mu pokazali Zamora, mu je stisnil v roke med in ga potrepljal po rami: "Na, dobro si naredil! Med ti bo pomagal, da boš tudi še malo zraštel . . .".

Pa je Ive kljub tistemu medu ostal nekam pritičen, kot sem zdaj videl. Je šel pa zato na široko in s svojim trebuhom tudi salto z droga ne bi več napravil. Ko sem ga na to spomnil, mi je dejal, da jih na odrskih tleh v eni svojih vlog (ime igre sem pozabil) še vedno dela, četudi pri tem malo sapo lovi . . . Zakaj bi mu ne verjel, da res s saltom pride na oder? Z droga bi gotovo ne šlo — ali pa bi njegova teža napravila luknjo v odrski pod . . .

*V Prosvetnem domu so bili na vrsti sestanki raznih krožkov, vaje za nastope in seveda gledališke predstave. Menda sem imel štiri leta, ko sem prvič nastopil z deklamacijo *Vodnikove SLOVEN'C TVOJA ZEMLJA JE ZDRAVA . . .* Zadnji hip so mi prinesli narodno nošo, a brez spodnjih hlač, ki se morajo videti v svoji belini med hlačnicami in škornji. Rešili so problem v nekaj sekundah in še danes vem, kako so me oblačili. Očetove gate so preparali po šivu na obeh straneh, da sem vtaknil roke skozi nastali luknji, pas pa so mi zadrgnili okrog vratu. Domovina je bila rešena. Še mi je v spominu, da me je spodnji del dolgih belih hlačnic, zatlačen v škorne, pošteno rezal. Tak je bil začetek moje odrske kariere. Ive je bil takrat menda še med gledavci; vsaj ne spominjam se, da bi nastopil pri akademiji.*

*Sva pa zato kasneje velikokrat skupaj igrala in preživila na viškem odru veliko težkih in veselih uric. Mislim, da je bil on, ki je prevzel mojo vlogo kraljeviča pri *TRNJULČICI*. Ni mi šlo v račun, da bi moral poljubiti meni tako nesimpatično Marijo, ki je igrala Trnjulčico, pa sem vlogo sredi vaj odklonil. Menda mi je bilo takrat devet let. Izbirčnež! Če bi bila začarana princeska Tatjana, bi vlogo gotovo obdržal . . .*

S Tatjano sem se pa zato nekaj let kasneje vozil v pogrebni kočiji za duhovnike po Tržaški cesti. Kočijaž pogrebnega zavoda me je poznal, ker sem bil ministrant. Ko je šel na Vič po gospode, je ustavil za naju pred tobačno tovarno. Kočija je pa le bila, četudi pogrebna: in sedela sva v njej v otroški zasanjanosti kot kraljevič in princeska. Pa sem še danes slabše volje na kočijaža, da ni hotel ustaviti pred cerkvijo: zapeljal naju je tik pred vrata župnišča, kjer so nanj čakali trije viški patri z župnikom vred. Vsa rdeča sva jo brez besed popihala iz kočije, medtem pa slišala župnikov globoki smeh: "Sem mislil, da bo pogreb, pa je prišel par za ohcet! . . ." — Pa to le mimogrede, ker sem ravno omenil Trnjulčico.

Viški oder je imel za Miklavžev večer tistih let odličnega hudička. Iveta smo metali iz spodnje garderobe skozi odprtino na oder. Tako nenašoma je priletel iz pekla in vso dvorano prestrašil. Posebno še, ker je šluknil prej za polna usta petroleja in ga med poletom pihnil v gorečo vžigalico, da je ves oder zažarel v ognjenem oblaku . . . Zaradi njegove razigranosti je nekoč eden angelov padel v pekel. Uboga Cilka! . . .

Pri ŽUPNIKU IZ CVETOČEGA VINOGRADA je bil Ive "igravec nad kulisami": moral je sipati drevesno cvetje od časa do časa na oder, ki je bil spremenjen v vrt. Pa se je fant na mostičku naslonil tja, kjer je bila samo zavesa in pod njo nobene lesene ograje. Namesto cvetja je sam priletel na oder kot je bil dolg in širok. Sapo mu je zaprlo in odnesli smo ga z odra ter polivali z vodo, da je prišel k sebi. Hujšega ni bilo. Trda buča. Pri petih metrih padca prav gotovo.

Za KONEC POTI je pa za kulisami vrtel ragljo in proizvajal glasove strojnice. Tako je bil zaverovan v svoje delo, da je strojnica vedno nekaj sekund predolgo drdrala. Takrat smo mu nagajali, da je bila igra zaradi njega pol ure daljša . . .

**Naš
Ive — Zamora
JANEZ ŠKOF**

Koliko iger bi lahko našteval! Pri KRALJU Z NEBA je igral Herodovega zamorca in namzali smo ga z globinom, da se je črno svetil. Stal je ob prestolu, ko me je moral Herod kot pastirja Daniela ubiti z udarcem moje piščalke po glavi. Herod se je tako vzivel v svojo vlogo, da me je s piščalko pošteno mahnil. Ko so me "mrtvega" nesli z odra, je Ive že spotoma tipal buško na moji glavi in kar preglasno sočustvoval: "Pri ponovitvi pa si zatakni papirnato piščalko za pas! . ." Kasneje se je iz mene norčeval zaradi žive ovce, ki se mi je na betlehemskej poljanah z zadnjim koncem obrnila proti občinstvu in opravila svoje . . . Res, kaj takega se njemu ne bi moglo zgoditi, saj Herodov dvor ni imel ovac.

Med nas je rad hodil in nas "muštral" režiser in igravec ljubljanske drame, Edvard Gregorin, iz Brezovice doma. (Brezovici smo rekli predmestje Viča). Če kdo, je on znal vžgati v nas veselje do odra. Tista leta je prišel iz viškega odra v ljubljansko dramo Severjev Stane. Sam sem Gregorinovo ponudbo na čuden način zavrnil pri vsem svojem navdušenju za oder. Pa še vedel ni sem zakaj. Šele ko sem čez leto ali dve stopil k frančiškanom, sem vedel. Božja pota so včasih res čudna in nerazumljiva . . . Da je Ive vztrajal in po vojni stopil za boginjo Talijo v mestno gledališče, je brez dvoma tudi vpliv Gregorinove odrske vzgoje. Vsaj tako bi sodil.

Ive je že takrat imel globok in močan glas in "frise je pokal" pri vsakem koraku. Kot štirinajstletnik je igral starca (ime igre sem pozabil), pa tako prepričljivo, da mu niti Gregorin (tokrat je prišel samo na predstavo) po razmaskiranju ni verjel, da je igral on. Pri vajah pa je moral slišati stokrat in stokrat od režiserja Miha Kunaverja: "Frise proč, Zamora! To je vendar drama! . ." Vsaj pri predstavi ni uganjal burk.

Z Rudijem Franciom (danes kaj priznanim opernim pevcem) sta večkrat nastopala s kupleti. Enkrat smo jima trebuhe mazali z rjavim globinom, ker sta nastopala s havajske pesmijo. In menda mi Ive ne bo zameril, če ga izdam, da je tudi svojo "Terezino" pobral z viškega odra. Ambrožev Ivan jo je pel — med revolucijo je bil nedolžni veseljak likvidiran na Travni gori pri Sodražici . . . Lahko pa rečem, da ga je Ive s kupletom posekal.

Ko sem prevzel društveno lutkovno gledališče, sem Iveta kaj rad porabil za kralja ali župana. Njegov glas namreč. Če je dobil tudi pilotko v roke, je celo kralj skakal po odru, da me je bilo groza. Sicer je tudi besedilu rad dodajal svoje in bežal od originalnega teksta. Če je bila igrica moj "umotvor", sem se še posebej jezil nad potvarjanjem, obenem pa se smejal njegovim izvirnim dovtipom. Ivetu res nisi mogel zameriti. Še viški župnik p. Teodor mu ni, ko je slišal njeovo izvirno popevko: "Župnik svira saksofon . . ."

Da, bilo je življenje, bila je sončna mladost! Bila je aktivnost, ki nam je vtisnila neizbrisen pečat. Pa je prišla nesrečna okupacija in Prosvetni dom je postal vojaško skladišče. Z žalostjo sem gledal razbite kulise in kose rekvizitov, ki so jih po društvenem dvorišču brcali italijanski vojaki . . .

Z Ivetom sva se videla v tistih letih le še enkrat: v letu 1942, ko sem prišel prvič kot frančiškan domov na kratek obisk. Gledal je mojo redovno haljo, kaj si je pri tem mislil, ne morem reči. Eno je bilo gotovo: nič več ne bova skupaj na odru . . . Najina pota so šla vsaksebi — vsakdo od naju je v naslednjih letih svoje doživljal. Živa pa sva le ostala. In našla sva se po tolikih letih tako nepričakovano na peti celini. Vsak v svojem poklicu.

*

Ko se je Ive pred nastopom razgledoval po Baragovi dvoranji, so mu oči kljub skromnosti našega odra žarele v istem sijaju kot svoj čas, ko sva se podila po viških odrskih deskah. "Binče, dober oder si postavil tako daleč od doma! Mislim, da bi na njem kar z veseljem igral . . ."

Nekaj dni pred odhodom sem mu pisal v Canberra ter se od njega tudi pismeno poslovil. Nekdo mi je od tam kasneje sporočil: ". . . Ko je prebral Vaše pismo, se je zresnil. Pomislite, solze si je utrnil in rekel: Škoda, premalo sva bila skupaj . . ."

Morda res. Ive je bil odvisen od drugih, jaz pa v svojem delu. Vendar sva se našla. In lepo je bilo obujati mladostne spomine. Morda še lepše prav zato, ker je bilo najino srečanje tako kratko . . .

Ob obletnici
škofa dr. Leniča med nami:
birmovanje v Kew

na je bila 19. januarja. — Anton Lovrič in Štefka r. Kodrič v East Camberwellu pa sta dobila Maryann. Krstna voda jo je oblila dne 20. januarja.

Vsem družinam naše iskrene čestitke k prirastku. Upam, da starši ne bodo pozabili tudi na versko vzgojo. Prva in najboljša šola je že pod domačim krovom in starša sta prva in najboljša učitelja!

● Kaj pa poroke? Seveda smo jih imeli nekaj, kljub vročini. — Prvi par tega leta je stopil pred oltar sv. Cirila in Metoda 12. januarja: Janez Pfister in Darian Grum. Oba sta rojena v Ljubljani (štiri dni razlike!) in oba krščena isti mesec v Šentjakobske fari. Pa sta morala v Avstralijo, da sta se spoznala. Četudi sta prišla majhna v novo deželo, jima slovenščina dobro teče. Darja je v januarski številki druga od leve na sliki s Srnečevou Anico. — 26. januarja sta si tudi pred Bogom obljbila zvestobo Ludvik Dobrun in Tatjana Jeraj. Ludvik je bil rojen v Mariboru in krščen pri Sv. Benediktu v Slov. goricah, Tatjana pa je iz Črne in krščena v Slovenjgradcu. — Na svečnico 2. februarja sta si pred oltarjem slovenske cerkve podala roke Stanko Martin Penca in Marija Gajšek. Ženin je bil rojen in krščen v Buenos Airesu ter je s starši kot majhen fant prišel iz Argentine med nas. (Po njegovi slovenščini bi mislil, da je pred kratkim dospel iz Slovenije!) Nevesta je bila rojena v Ljubljani, krščena pa v Šmarju pri Jelšah. — Janez Kure je isti dan pred oltarjem pričakal svojo izbranko Olgo Hodinj. Nevestin rojstni kraj so Gajevi v Bosni, ženin pa je Belokranjec: rojen v Dolenjih Radencih in krščen v Starjem trgu ob Kolpi. — Dve slovenski poroki smo imeli tudi na soboto 9. februarja: Milan Barba je vzel za življenjsko družico Celino Nori Mian. Nevesta je rojena tukaj (oče je iz Trsta), ženin pa je bil rojen v Postojni in krščen v Trnovem pri Ilirske Bistrici. Dru-

gi poročni par tega dne sta Ivan Marinič in Fanica Šimunovič. Ženin je bil rojen in krščen v Kojskem, nevesta pa je doma iz Dalmacije.

V Adelaidi sem tudi zvedel za slovensko poroko: na 2. februarja sta se v cerkvi sv. Brigitte, Kilburn, poročila Bogdan Saksida in Ana Kanka. Odkod je doma nevesta, ne morem reči, ženin pa je brez dvoma primorski rojak. Čestitke novemu paru!

Vsem novoporočenim parom naše najboljše želje na novo življenjsko pot!

● P. Stanko je pred božičem obiskal tasmanske Slovence in imel zanje mašo v Hobartu. Zelo lepo so ga sprejeli ter mu izkazali res pravo slovensko gostoljubnost. Prihodnji obisk bomo pravočasno navajili in držali dano oblubo, da bodo tasmani Slovenci vsaj dvakrat na leto imeli priliko za slovensko mašo. Vsaj nekaj po dolgih letih "suše", ko smo v Melbournu pripravljali in gradili cerkev ter je bil tu en sam duhovnik, ki naravno ni zmogel vsega.

● P. Valerijan je omenjal sydneyско taborjenje mladine, tudi sestra Mirjam se je razpisala. Če se bo razpisal o našem taborjenju p. Stanko, ne vem povedati. Nič kaj preveč "pismen" ni naš mladi pater in kot urednik to obžalujem. Sam sem počitniško kolonijo fantov na Mt. Elizi samo obiskal za kratek čas in lahko rečem, da so se imeli lepo. Bog jim je bil z vremenom drugače naklonjen kot Sydneysčanom: ni jih močil dež — sami so se temeljito močili v morju. Mislim, da so bili vsi zadovoljni, saj so jim ob povratku lica kar žarela.

● Ko sem bil na zadnjem obisku naših sadjarjev v Berri, S.A. (28. jan.), so mi pravili o srečanju z rojaki, ki so se udeležili mednarodnih tekem jadralnih letalcev v Waikirie, ne daleč od Berrija. Teden pred mo-

jim prihodom so se tam vršile mednarodne tekme z jadralnimi letali. Jugoslavijo je zastopala skupina slovenskih fantov in se je dalo z njimi prav prijetno pomeniti. Niso mislili, da bodo tako daleč od doma srečali Slovence. — Zanimivo je tudi, da je bil eden članov argentinske reprezentance Slovenec: Luis URBANIČIČ, iz Villa Ballester, prov. Buenos Aires. Med okrog 150 nastopajočimi je dosegel 29 mesto, če sem prav poučen. Povsed se najdemo, nikjer nas ne manjka po širnem svetu!

● Nič bi ne bilo napak napraviti za postni čas še en dober sklep: da bo slovenska maša res v cerkvi in ne pred cerkvijo! Moška nedeljska skušnjava je menda to, da med mašo fletno kade in kramljajo pred cerkvijo, ženam pa prepuste moliti za vso družino. Vendar žegen po družinah zavisi tudi od očetov in mož. Tudi pri nedeljski maši ni dobro pustiti ženam glavno besedo v cerkvi. Dober zgled je pri otrocih veliko vreden. Ni lepšega kot videti celo družino pri skupni molitvi: kar priznajmo, da prav to naše družine potrebujejo.

Zopet zavisi vse od dobre volje, ki pa jo včasih žal tako zelo manjka.

● Med nami v Melbournu je bil za božič in počitnice izseljenSKI duhovnik v Nemčiji, g. Lojze Škrá-

ba. Prišel je obiskat svojega očeta, brata in sestro njuni družini. Proti koncu januarja se je vrnil v evropsko zimo in na svojo delo. Upamo, da so mu počitnice pod vročim avstralskim soncem dobro dele in bo ohranil svoj obisk med nami v lepem spominu.

● S tretjo februarsko nedeljo je pri nas pričetek SLOMŠKOVE ŠOLE. Dvakrat na mesec jo imamo: na prvo in na tretjo nedeljo, vsakič po deseti maši. Precej otrok se je že prijavilo, nekaj se jih še bo. Škoda, da toliko staršev nima zanimanja za tako lepo priliko, ki jo nudimo njihovim otrokom. Za nekatere je vsaka žrtev pretežka. Žal jim bo v kasnejših letih, ko bo prepozno.

P. Stanko pa bo vodil v tem letu katehetsko pripravo za prvoobhajance, ki hodijo v državne šole in verskega pouka nimajo. Pouk bo vsako soboto dopolne in starši svoje otroke še lahko prijavijo.

● Večerno mašo bomo imeli v naši cerkvi na pepelnico (sreda 27. febr.), na prvi petek v marcu (1. marca) in na praznik sv. Jožefa (19. marca). Med postnim časom bomo imeli vsaki petek zvečer ob pol osmih pobožnost križevega pota, ob lepem vremenu na dvorišču Baragovega doma. Tudi z nedeljskimi mašami bomo združili to postno premišljevanje, saj je za mnoge le takrat prilika za pobožnost križevega pota.

Vrt Getsemani danes . . .

Oljko goro tiha noč pokriva,
potok Cedron žalostno šumlja,
bleda luna za oblak se skriva,
zvezdica nobena ne miglja . . .

V času o

Nudi se nam tudi vprašanje: če danes obiščemo Palestino, ali nam še kaže sliko Palestine Kristusovega časa? Kaj ni doba dva tisoč let marsikaj spremenila? Nekaj gotovo. Mesta so narastla, tudi novi in moderni deli so se dvignili iz tal. Je pa brez dvoma razvoj orienta dosti počasnejši kot evropski, da ne omenim razvoja novih zemelj, Amerike in Avstralije. Primerjave ni. Tako se palestinske stanovanjske razmere zlasti na deželi do danes niso dosti spremenile. Ostala je tudi splošna slika dežele, lastnosti tal, podnebje. Drevesa in rastlinje, ki ga mimogrede omenja sveto pismo, v deželi na splošno še raste in vrt Getsemani se še vedno ponaša s starodavnimi oljklami iz Kristusovega časa, ali pa vsaj drevesi, ki so poganjki iz takratnih korenin. Je pa danes mnogo palestinskih rastlin, ki so jih prenesli v Palestino v stoletjih po Kristusovem času, n. pr. berbersko smokvo, agavo in celo koruzo, ki služi danes za običajno hrano palestinskemu prebivalstvu. Po drugi strani pa moremo spregjeti kot gotovo dejstvo, da je bilo palestinsko rastlinstvo pred dva tisoč leti bogatejše in bujnjejše kot pa je danes. Je pač danes za Palestino doba domala dva tisoč let bojev in vsakršnega uničevanja, ki naravi ne prizanese. Nujno je propadlo tudi zaradi turške zanikrnosti, pretiranega izsekavanja in krčenja rodne zemlje na račun novih zidav, cest in podobno... Skoraj nedotaknjeni se zdita Ezdrelonska ravnina in okolica Kafarnauma; ta dva dela menda še najbolj spominjata na čas Kristusovega javnega delovanja tam okoli. — Tako z današnjo Palestino še vedno lahko spoznavamo evangeljsko deželo pred dva tisočletji, evangeljski in drugi zgodovinski viri pa nam to sliko izpopolnjujejo.

JEZUSOV ČAS

Sem že zadnjič omenil, da je bila v Jezusovem času Palestina provinca mogočnega rimskega imperija. Leta 63 pr. Kr. se je zgodilo, ko je Pompej po trimesečnem obleganju in po mnogih krvavih bitkah končno prekoračil obzidje jeruzalemskega mesta in Jude podvrgel Rimu. S tem se je končala dolga doba izraelske zgodovine. Rim je kot posmeh Izraelcem postavil v Palestini nove gospodarje v beduinski družini, katere strahovlada pa je bila naravno popolnoma odvisna od rimskeih vladarjev. Cesarski namestnik za Palestino je bil seveda Rimljanci.

Herod, ki je zavladal leta 40 pr. Kr., je s trdo roko tirana držal deželo v miru in za tiste čase tudi v blagostanju. V dobi Jezusovega življenja je bilo še marsikaj tega, kar je on ustvaril s privoljenjem Rimjanov. Ko je Jezus javno nastopil, so živelci še širje Herodovi sinovi, a nihče ni imel oblasti. Mala Palestina je bila razdeljena na tri dele, njih oblastnike je nastavljal in odstavljal seveda Rim.

Takrat so Rimljani šteli leta od ustanovitve mesta Rima. Judje po vsej verjetnosti niso imeli stalnega koledarja. Glavne datume so določevali po neposrednem opazovanju različnih astronomskih pojavov. Glavni pojav na nebu je bil mlaj. Iz tega je razvidno, da ni enostavna stvar, ko skušamo danes iz različnih zgodovinskih virov, omemb pomembnih oseb, morda kakega opisa dobiti čim točnejšo letnico gotovega dogodka tistega časa. Četudi zgodovinsko pristni, podatki v zapiskih le niso vedno dovolj jasni, da bi jih samo izluščili jedro, jih v primerjavi z drugimi dali letnico in postavili k njim piko. Razumljivo se dogaja isto, ko iz evangelijev skušamo dognati čim točnejše letnice, kar pa evangeljskim dogodkom prav nič ne zmanjša zgodovinske veljave. Ne smemo pozabiti, da evangelisti niso hoteli popisovati Jezusovega življenjepisa. Evangeliji so imeli namen dati kristjanom duhovno vzgojo, ne pa zgodovinsko znanje. Seveda so morali za doseg tega duhovnega cilja pripovedovati Jezusova dela in nauke. Gotovo pa niso pri tem njih pisatelji čutili nujnost, da bi pripovedovanje v vsej zgodovinski točnosti uklenili v strog časovni okvir in ga povezali s takratnimi zunanjimi dogodki.

Danes štejemo leta od Kristusovega rojstva. To štetje je uredil skitski menih Dionizij Mali, ki je živel v sestem stoletju v Rimu. Za osnovo je vzel čisto upravičeno znano besedilo pri sv. Luku (3, 1-2), kjer evangelist določa čas Janezovega oznanjevanja:

V petnajstem letu vladanja cesarja Tiberija, ko je bil Poncij Pilat upravitelj v Judeji in Herod četrtni oblastnik v Galileji in njegov brat Filip četrtni oblastnik

iskanja . . .

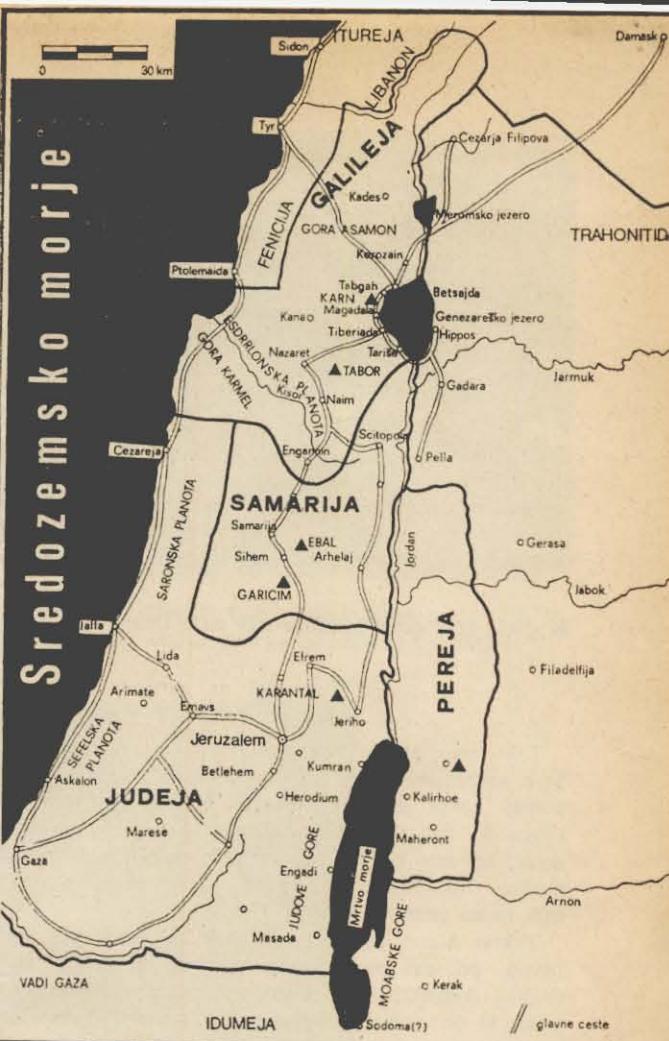
"Ampak blizu NOVE ZAVEZE bo treba le ostati, ali pa nismo več kristjani. . ." Zadnji stavek p. Bernarda bralcem MISLI.

v Itureji ter deželi Trahonitidi in Lizanija četrtni oblastnik v Abileni, in ko sta bila velika duhovnika Ana in Kaifa, je Bog govoril Janezu, Zaharijevemu sinu, v puščavi.

Dionizij je po svojih računih za leto Jezusovega rojstva sprejel leto 754 rimskega štetja od ustanovitve Rima. Po njem je to leto sprejela tudi zgodovina. A učeni menih pri svojih raziskavah ni vedel določiti časa Herodove smrti in kdaj je bilo ljudsko štetje, zaradi katerega sta morala Marija in Jožef v Betlehem. Poznejši zgodovinarji so se lotili teh dveh točk in dognali, da se je moral Dionizij zmotiti nekako za dobo nekaj let. Jezus je po vsej verjetnosti zgodovinskih raziskovanj rojen nekaj manj kot dve leti pred Herodovo smrto: torej proti koncu leta 748 od ustanovitve Rima. Tako bi morali letos pisati že letnico 1980 in ne 1974 po Kristusovem rojstvu.

Seveda danes ne bo nikomur padlo na um, da bi zaradi Dionizijeve pogreške popravljal vse zgodovinske datume skoraj dveh tisočletij. Tu so, da nam postavijo razvoj zgodovine v časovni okvir. Zgodovinske resničnosti dogodkov šestletna razlika ne spremeni niti za las.

Ko govorimo v preprostem jeziku cerkvenega izročila oziroma osebnih mnenj starih piscev, pravimo, da je bil Jezus trideset let star, ko je začel javno učiti in da je bil križan po treh letih javnega delovanja. Zgodovinarji hočejo tudi tu prodreti globlje in biti točnejši. Omembam v Lukovem evangeliju, da je bil Jezus "pri tridesetih letih" (Lk 3,23), ko je javno nastopil, je v originalnem jeziku zelo ohlapna: izraz dopušča nekako dveletno razliko nazaj ali naprej. Iz ostalih drobcev podatkov v evangelijih in iz drugih virov je točnejše postaviti javni nastop Janeza Krstnika v začetek leta 28, Jezusov krst pa malo kasneje. Če upoštevamo Dionizijevo pomoto, bi

po teh dokazovanjih moral Jezus pri svojem javnem nastopu imeti že preko 32 let.

Čim točnejša ugotovitev dolgosti časa Jezusovega javnega delovanja in datuma njegove smrti pa se opira na tri velike noči, ki jih omenjajo evangeliisti mimogrede pri opisovanju te dobe. Ker vemo, da je bil križan pred tretjim omenjenim judovskim velikonočnim praznikom, je dan njegove smrti po vsej verjetnosti raziskav padel na 7. aprila 30 (zopet upoštevamo Dionizijevo pomoto glede Jezusovega rojstva). Po vsem tem bi bila Jezusova starost ob smrti med $34\frac{1}{2}$ in $35\frac{1}{2}$. Seveda pa si tudi pri teh izsledkih zgodovinarji niso edini, kakor si niso edini za točne letnice ali podatke pri sto in sto drugih dogodkih v stari zgodovini. Tudi te številke in datumi imajo samo verjetnostno vrednost, ne spremene pa verodostojnosti zgodovinskih dogodkov.

Dva počitniška tedna

TABORJENJE NA MT. MILENI

ŽE NA POTI iz Merrylandsa nas je spremljalo kislo vreme. Kakor da bi vsi udeleženci našega prvega tabora na Mt. Mileni najbolj vztrajno prosili za dež. Vendar nas niti slabo vreme ni prestrašilo: s seboj smo namreč imeli zvrhan koš dobre volje in upanja, da se bo izboljšalo. Žal zaradi hudega naliva že prvo noč nismo mogli spati pod šotori. Zatočišče smo dobili v koči g. Ljenka Urbančiča. On nam je že pred odhodom na taborjenje dovolil uporabo in nam pustil na razpolago vse, za kar smo mu iz srca hvaljeni.

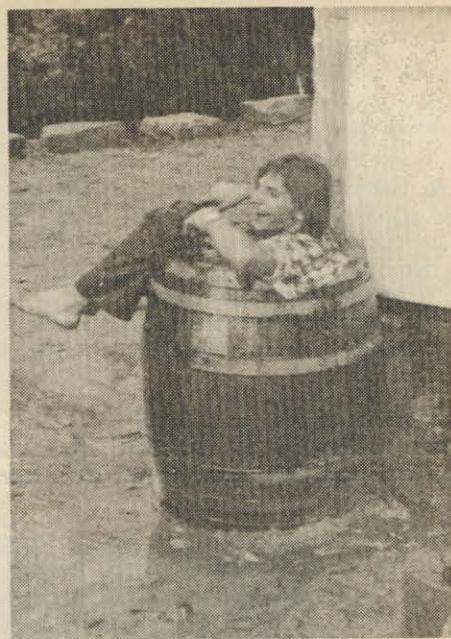
Upali smo, da nas bo naslednje jutro pozdravilo sonce in se bomo lahko preselili pod štorska krila. Žal je ostalo le pri željah. Tako so šotori samevali, mi pa smo se stiskali v koči. No, vsaj nočnega naliva nas ni bilo strah: bili smo visoko in nas voda ni mogla odnesti ...

V sredo (9. januarja) smo se podali na "bush walking". Še dobro hoditi nismo začeli, že nas je ujela poštena ploha. Trajala je tako dolgo, da smo lahko rekli: imeli smo "tuš v naravi". Predložila sem, da bi se takoj vrnili in se posušili, a nekateri so se mi "z vsemi štirimi" uprli. "Če smo že mokri, zdaj kar naprej! Bolj ne moremo biti mokri kot smo — tudi taki lahko pridemo do cilja..." Pa smo šli, četudi je bil cilj še daleč pred nami: mislil smo namreč priti do neke reke. Vso pot smo se prijetno zabavali in čas nam je hitro minil. Med potjo smo prišli do črede krav, ki nas je z zanimanjem ogledovala. Njih "oglede" smo vrnili, da je ostalo brez zamere.

Pot je postajala vedno bolj strma, mi pa pošteno trudni. Tudi naši želodčki so se začeli nekam žalostno oglašati. Kmalu se nam je nudil lep razgled s precejšne višine. Škoda, da nismo mogli bliže, pa bi še lepše videli bistre valove reke, ki se je vila med bujnim gozdom. Pa še bolj kot razgled nas je privabil nahrbtnik — njegove dobrote so hitro pošle. Sedeti nismo mogli dolgo, ker so tla postajala vedno bolj mokra. Morali smo se podati nazaj na dolgo pot "pešačenja", ki danes ni nič več moderno. Odvadili smo se hoditi, kajne?

Zdelo se nam je, da je zdaj pot daljša kot prej. Postajala je tudi vse bolj naporna. Moči so nam odpovedovale, vztrajali smo pa le in se srečno vrnili na Mt. Mileno. Če nam hočete verjeti: tja in nazaj smo prehodili nič manj kot petnajst milj, morda še kak meter več. Tako natančni nismo bili, da bi nosili mero s seboj.

Istega dne zvečer smo povabili na obisk starše, ki so se vabilu rade volje odzvali. Škoda, da tabornegra ognja nismo mogli zakuriti. Kurivo smo zanj pripravili, a dež je vse pokvaril ...

Takole so "plavali" na sydneyjskih počitnicah . . .

Vsak dan ob osmih zvečer smo imeli sveto mašo, pri kateri smo se zahvalili za vse prejete dobrote tistega dne. Za dež sicer nismo molili: dobili smo ga za nameček. Pater Valerijan nam je vselej tudi kaj lepega povedal. Tako je vsak udeleženec našega tabora lahko odnesel nekaj koristnih napotkov za vsakdanje življenje doma in v šoli.

Najbolj živahno je bilo sleherni dan po maši, ko smo prebili večer pri raznih igrah. Vrstili so se skeči in podobno — pa vsega vam ne smemo povedati, saj imajo tudi skavti svoje skrivnosti. Vsekakor smo se dežju smeiali v brk: če je on trmast, bomo še mi! Čas je vseeno hitro mineval.

Prehitro in proti našemu pričakovanju nas je presenetil g. Tone Stariha dan pred napovedanim zaključkom. P. Valerijan ga je poslal z naročilom, naj se pripravimo za odhod. Najprej smo mislili, da se šali, saj bi morali ostati na Mt. Mileni še eno noč. Ko smo pa videli, da gre zares, smo pa tudi mi "zares" začeli. G. Tonetu smo pokazali, kako mokra je voda. Pa tudi on nam ni ostal dolžan: Košorokov Ciril je sprejel kazen za nas vse in obsedel v sodu deževnice. Kako se je počutil, pa naj raje sam pove. Ko je prišel po nas p. Valerijan, tudi on ni ostal brez "plačanih računov": krščen je bil. Res z manjšo količino vode kot g. Tone, bil pa je le.

Zadnje slovo od Mt. Milene, ki nam je postala kljub dežju tako privlačna, da bi najraje še vsaj en teden ostali tam gori. Pred odhodom nam je naša

skrbna kuharica gospa Tončka Stariha postregla z odličnimi zendviči s šunko. Tako smo vsaj malo bolj nasmejani odhajali v dolino, veseli pa vseeno ne. Vsaj pri odhodu je vreme "sodelovalo" z nami in je bilo žalostno z nami vred. Še vedno je lilo z neba "solze"...

Vsi smo si ob slovesu žeeli, da to naše srečanje ne bi bilo zadnje. Bog daj, da bi se spet našli prihodnje leto in v še večjem številu. Že zdaj upamo, da tudi ob lepšem vremenu.

Vse tabornike, pa tudi prijatelje KOTIČKA in MISLI prisrčno pozdravljam!

SESTRA MIRIAM

POČITNICE NA MORJU

LILO JE kot iz škafa — mi pa smo se odpravljali na plažo za teden dni... In še dobre volje smo bili: kakor cigan, ki je v dežu vesel, da bo prišlo lepo vreme. Res je dež že med potjo proti Mt. Elizi prenehal in ga ves teden nismo imeli niti za kapljivo.

Sedemnajst fantov nas je bilo, če se še jaz prištevam mednje, in dve gospodični. Anžinova Francka je del svojega dopusta poklonila počitniški skupini ter prevzela kuho, v pomoč pa ji je prišla Potočnikova Sonja.

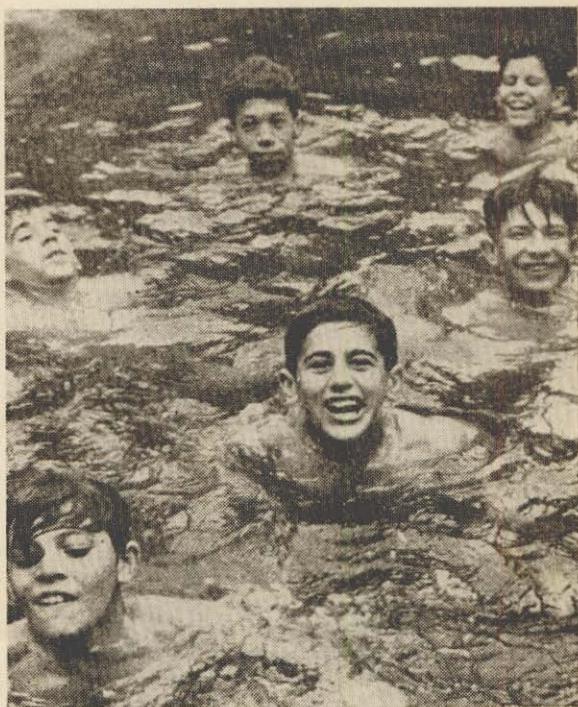
Dobro obloženi s hrano in raznovrstno prtljago smo že okrog poldne zavili pred frančiškansko hišo v Mt. Elizi, ki čopi na gribčku tik nad morjem. Hiša nosi ime "Greyfriars", četudi jo ne vodijo kaki "sivi" redovniki. Svoj čas je bila redovni noviciat, nato redovno semenišče, zdaj po raznih spremembah pa služi med šolskim letom za duhovne vaje številnim srednjesholcem. Med počitnicami je prazna samevala in čakala — nas.

Prijazni brat Xavier je fantom pokazal prostore, ki so jim na razpolago: sobo z biljardno mizo in namiznim tenisom, dalje dvorano z vsemi mogočimi igrami... Vsak je dobil svojo sobo za počitek in še izbirali smo lahko — kakor v hotelu! Poleg urejene kuhinje smo imeli veliko obednico. Prigrizek nam je bil v tem času kar dobrodošel. Med pospravljanjem dobrot nas je že pozdrivilo sonce skozi oblake. Sicer nas je pa Sunnyside Road — Sončna cesta ji recimo! — pripeljala iz Nepean Highway sem proti morju. Ni bilo dosti premišljati: ubrali smo jo po bližnjici preko travnika na plažo in zaplavali v igrive valove. Teden brezkrbne razigranosti je bil pred nami, ko nas je sonce kot prečiščeno zlato budilo v krasnih jutrih.

Tempo počitniškega življenja nas je kmalu zajel. Iz rekreacijske sobe je odmeval "pak-pok" namiznega tenisa. Šlo je zares. Uradnega prvaka turnirja pa nismo mogli izbrati — preveč ničel se je nabralo pri nekaterih, športni duh borbenosti pa je žalostno skopnel. Največ pozornosti je bila deležna biljardna miza. Zvezčer so bile krogle kar tople in verjetno ne samo zaradi vročih dni. Komaj so jim fantje privoščili zasluzeni osemurni počitek. Miza sama je bila pravi vete-

ran z mnogimi ranami na platnu, tudi sobne stene vsenaokrog preluknjane — kdo ve kateri hrabri igralci so znali biljardne palice uporabiti tudi kot bojna kopja. Naši fantje gotovo ne! (Hm?) In "scrable" ter karte in šah... Tudi tekanje in skrivanje po dolgih hodnikih je bila zanje prijetna zabava. — Drugi pa so bili bolj živi pri nogometu v mehkem pesku na plaži, v skakanju in čotanju po vodi. Kar vsi po vrsti so bili odlični in neutrudni plavalci. To je bilo veselja in smeja!

Med fanti je bilo tudi lepo število ribičev z vso potrebno opremo. Še sam sem bil deležen nazornega pouka br. Gerarda, ki je mladim razlagal umetnost ribarjenja: kakšen mora biti veter, na katero stran pomola morajo loviti te in te rive, kakšna mora biti vaba in kako se stavljata na trnek... (Soli na rep, pa je riba twoja... je preprostejša razлага, učinkovita pa menda nič manj!) Po nasvetu izkušenega brata smo šli na pomol v Mornington, ki je baje najboljši v melbournskem zalivu. Nikoli nisem bil preveč navdušen za ribolov — preveč dolgočasno se mi zdi vse skupaj. Raje bi bral dobro knjigo. Da, loviti postrvi z golimi rokami v potoku, to je bil drugačen užitek! Na pomolu v Morningtonu je bilo ribičev že cela vrsta — menda več kot pa tisti dan nalovljenih rib. Komaj smo si priborili prostor — le za komolec od drugega vnetega ribiča. Pri zamahovanju s trnkom je bilo treba previdnosti — lahko bi ujel veliko "ribo" kar ne su-

... takole pa na melbournskih. Ha, ha, ha!

hem. Ugibal, sem, kako tukaj "ribiči" sploh vedo, katero vabo grabi riba (ali ribica): po lahno valoviti vodi so se vrvice kar križale... A trud ni bil zaman: tri ulovljene ribe sem videl na lastne oči, to mi lahko verjamete. Dovolj za večerjo? Bi bilo treba vprašati Francko...

Vse kaj drugega pa je bil ribolov s čolnom. Brat Gerard je fante odpeljal na odprto morje. Vsakikrat so pripeljali domov veliko rib in — dva bolnika. Zdi se, da je včasih kar lepše gledati vožnjo po morju s kopnega. No, rive so bile pa le odlične!

Zgodilo se je še marsikaj, pa bi bilo predolgo, da bi opisoval podrobnosti. Vseeno ne smem pozabiti fantov, ki smo jih obiskali v sosednji frančiškanski hiši "Morning Star" — tu patri vodijo poboljševalnico. Našim letoviščarjem je bil zgovoren opomin, kam pripelje mladega človeka pohlep po tujem imetju in nevzgojen značaj. Je bolje biti priden v teh letih

doraščanja, ko mladina postavlja temelj za bodoče življenje.

Mašo smo imeli zjutraj v kapeli, čez dan pa je bila kuhinja središče obiskov žechnih in lačnih. Tu je kraljevala Francka s pomočnico Sonjo. Nekatere mame so me pozneje spraševale: "Kaj pa ste jim kuhalni, da naš fant ne more prehvaliti, kaj vse ste jedli?..." Francka se je res potrudila, lakota in utrujenost pa sta v počitniških dneh najboljša začimba. Naši odlični kuharici ter njeni pomočnici res iskrena zahvala. Enako našim bratom frančiškanom, ki so nam dali na razpolago ta čudoviti kotiček nad morjem ter nam posodili celo kombi s patrom-šoferjem, da je skupino pripeljal tja in nazaj v Baragov dom. Bog povrni vsem, Njemu pa tudi hvala za lepe sončne dneve. No, vsaj "tuša v naravi" nismo imeli in v sodu nam ni bilo treba plavati — kakor Sydneyčanom...

P. STANKO

Ravno sem pripravil poročili o naših dveh počitniških kolonijah, ko so MISLI prejele iz Argentine pismo. Glasi se: Slovenska mladina v Argentini, zbrana v slovenski počitniški koloniji "Zedinjene Slovenije" v Počitniškem domu dr. Hanželiča v Kordobskih hribih, Vam želi srečno novo leto in Vas prisrčno pozdravlja! — Otroških podpisov sem našel 86, spremjevalcev otrok pa 10. Skromni smo v primeri z Argentino. A tudi skromni uspehi so vredni truda in tudi pohvale. — Ur.

OB OBLETNICI lanskega obiska škofa dr. Leniča objavljamo tole sliko, ki je zanimiva tudi z drugega vidika. Naš gost stoji v skupini pred ogromnim debлом, ki je razstavljeno v Kings Parku mesta Perth, W.A. Deblo ima dolžino 106 čeljev in je težko 110 ton. Spodnji del debla ima 24 čeljev v obsegu, zgorjni pa 15'7". Ugotovljena je tudi njegova starost: rastlo je 363 let.

KARRI je vrsta evkalipta, velja za enega najtrših lesov na svetu in ga izvaja Avstralija na vse strani sveta. Ta drevesa rastejo samo na skrajnem jugozapadu W.A. Doslej zabeležena rekordna mera je 286 čeljev v višino, obseg debla pa 33'6". Res velikani, da malo takih na svetu. Nič čudnega, da privablja Kraljestvo karrija, kot se gozdovi imenujejo, mnogice turistov. Še to deblo, ki so ga s težavo privleki v Perth in razstavili v Kings Parku, ima vedno mnogo obiskovalcev in občudovalcev. Ne bilo bi prav, da bi naši lanski evropski gostje šli skozi Perth ne da bi si ogledali tudi to zanimivost Avstralije.

Podatke k sliki nam je poslal iz Pertha g. Leopold Vuga in se mu zanje najlepše zahvaljujemo.

MARSIKDO naših avstralskih rojakov ima med svojo zbirkijo ploščo slovenskega ansambla "MINORES", ali pa ga je morda na obisku v domovini tudi sam srečal in poslušal. Ime "MINORES" je vzeto iz latinskega imena "Ordo Minorum", kar pomeni Red manjših bratov, po domače frančiškanov. Ansambel namreč sestavlja mladi redovniki minoritskega reda, ki je ena izmed vej reda svetega Frančiška. Mladi redovniki so si zadali nalogo, da potom duhovne pesmi skušajo širiti veselo sporočilo evangelija. Igrajo pa seveda tudi narodne in umetne pesmi, da še s tem razveselijo srca poslušalcev. To je v lepem soglasju

V Avstralijo pridejo ...

z namenom frančiškanskega reda, kateremu je dal ustanovitelj s svojo vedro službo Bogu in preprostemu ljudstvu neizbrisen pečat, ki tudi po sedmih stoletjih še ni izginil. "MINORES" skušajo dati vsakemu nekaj za njegov okus: vernim in brezbržnim, starim in mladim. Nekatere pesmi pojemo v več jezikih, da se približajo pri nastopih tudi tistim, ki našega jezika ne razumejo. Seveda nastopajo povsod v svoji redovni obleki.

"MINORES" so v štirih letih svojega obstoja imeli po Sloveniji in tudi med rojaki v zamejstvu približno tristo nastopov. Izdali so doslej dve mali plošči. Prva ("Spoznanje") je doživela že tretjo izdajo. Druga ("Hvala, mama") je izšla lani pred božičem in vključuje tudi moderno božično pesem "O bratje čujte". Seveda imajo še marsikaj v načrtu za bodočnost. Je pa čas za nastope zelo omejen, saj je njihova glavna dolžnost študij na bogoslovni fakulteti.

Upam, da nisem tvegal preveč, ko sem jih za letos **POVABIL V AVSTRALIJO**. Rade volje so vabilo sprejeli in **V JULIJU** bodo med nami, če seveda ne pride kaj vmes. Pridružil se jim bo tudi njihov provincialni predstojnik p. Martin Vidovič, četudi ni član ansambla. Kontrakt je bil kaj preprosto frančiškanski, saj skupina ne zahteva in ne pričakuje ničesar razen kritja stroškov potovanja. To pa bodo koncerti menda že pokrili.

Skupina "MINORES" šteje šest članov, ki pojajo in igrajo kitare, bas, izmenoma elektronske orgle ali harmoniko ter bobne. "Sedmi član" za avstralsko turnejo, p. provincial, je prevzel vlogo napovedovalca. Razen enega, ki je bogoslovec četrtega letnika, bodo ob času turneje že vsi duhovniki. Trije od njih bodo letšnji novomašniki in posvečeni malo pred odhodom na pot proti nam. Torej bomo imeli lahko tudi slo-

vesnost ponovitve novih maš, kar bo prav tako privlačnost zase.

Za Avstralijo so pripravili dva različna sporeda. Oba bosta prišla v poštov le v kraju, kjer bosta potrebna dva nastopa. Kjer pa bo le en koncert, bodo vzeli pesmi iz obeh sporedov. Za prvi del so pripravili duhovne popevke, za drugega pa narodne in umetne pesmi. Med njimi je odmor in zabavni del, ki bo oba dela povezal. Po koncertu pa bodo — kjer bo zato prilika — na razpolago tudi za poskočno slovensko glasbo, ob kateri se bo mogoče tudi zavrteti. Komur se to zdi čudno in "pohujšljivo", naj gotovo pride in se sam prepriča. Bog nima nič proti zdravemu veselju, ki je v mejah dostojnosti. Če kdo, je ravno veren kristjan z vso upravičenostjo lahko tudi vesel, saj ima za to sto vzrokov.

Upam, da bomo z obiskom "MINORES" našim avstralskim rojakom ustregli. Podrobnosti sporeda in datume ter kraje koncertov bomo pravočasno objavili, saj časa imamo še dovolj.

P. VALERIJAN

Tudi za letošnji postni čas bodo avstralski katoličani po vseh svojih cerkvah dobili družinske šparovčke za nabirkovo **PROJECT COMPASSION**. Pomoč nerazvitim deželam sveta s pritrgovanjem od vsakdanjega obilja je najlepši in najuspešnejši moderni način posta. Se boš pridružil ostalim bratom in sestrám?

IZPOD SYDNEYSKIH STOLPOV

Fr. Valerian Jenko O.F.M.

St. Raphael's Slovene Mission

313 Merrylands Rd., Merrylands, N.S.W. 2160

(Vhod v duhovniško pisarno in stan za cerkvijo!)

Tel.: 637-7147

SLUŽBA BOŽJA pri Sv. Rafaelu je vsako nedeljo ob 9.30. Pa tudi sobotno večerno mašo, ki velja že za nedeljsko, imamo vsako soboto ob sedmih.

WOLLONGONG ima službo božjo vsako drugo nedeljo v mesecu, torej 10. marca in 14. aprila (velika noč).

CANBERRA ima slovensko mašo na tretjo nedeljo v mesecu: 17. februarja, 17. marca in 21. aprila (bela nedelja).

NEWCASTLE pride na vrsto za slovensko službo božjo na peto nedeljo v mesecu (kadar jo mesec ima), torej 31. marca.

Večerno mašo v **Merrylandsu** imamo tudi na prvi petek (1. marca) ob sedmih.

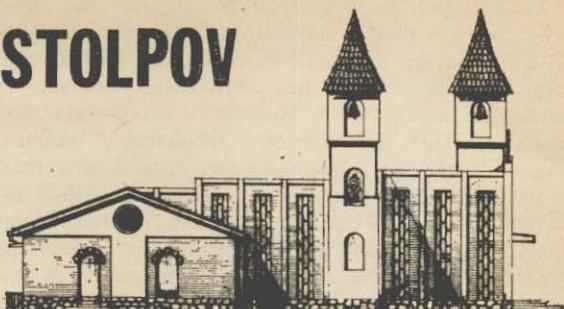
K r s t i

Kristjan Marcelo Radinja, Warburton, Viktoria. Oče Jože, mati Marija, rojena Garate. Botrovala sta Slavko in Pavla Fabjan — Mona Vale, 30. decembra 1973.

Katarina Ana Kosednar, Maquarie Fields. Oče Janez, mati Alojzija, rojena Copot. Botrovala sta Emil in Marija Grosman — Merrylands, 13. januarja 1974.

Shaun, Tracy in Dwayne Andrej Ratko, Quakers Hill. Oče Marijan, mati Rhonda, rojena McQueeney. Botra prvemu otroku sta bila Robert McQueeney in Denise Mangal, drugemu Zlata in Mihael Farkas, tretjemu pa Slavko in Kati Horvat — Merrylands, 2. februarja 1974.

PEPELNIČNA SREDA pade letos na 27. februarja. Pri Sv. Rafaelu bomo zaznamovali začetek postnega časa z blagoslovom pepela, pepelenjem in s sveto mašo ob sedmih zvečer. Naš sydneyški kardinal Freeman želi, da bi postni čas veljal svetoletni obnovi. Vsi smo jo potrebni. V ta namen bomo imeli vsako soboto po večerni maši tudi pobožnost križevega pata. Potrudimo se, da bomo v čim večjem številu prisostvovali tej spokorni pobožnosti. Tudi ne pozabimo, da so vsi petki postnega časa dnevi zdržka od mesa. Na pepelnico sredo in na veliki petek pa je poleg zdržka od mesa tudi strogi post za vse vernike od 21. do 59. leta starosti. — Sicer pa Cerkev še vedno vse petke v letu prizna za spokorne dneve. Vendar daje vernikom na izbiro, kakšen način zatajevanja si želijo sami izbrati. Cerkev poudarja, naj bi s postom združili tudi molitve in pa dobra dela. Prilik za to imamo polno. Obiščimo kakega bolnika, morda človeka, ki je potreben dobre besede ali naše pomoči, darujmo

Slovenske sestre — frančiškanke Brezmadežne

St. Raphael's Convent

311 Merrylands Rd., Merrylands, N.S.W., 2160

Telefon kot zgoraj.

kaj za karitativne namene... Med postnim časom naj bi prejemali pogosteje zakramenta svete spovedi in svetega obhajila. Nič bi ne bilo napak, če bi se med postnim časom tudi kdaj med tednom udeležili svete maše, četudi ni zapovedano.

PRIPRAVA NA KRST bo po veliki noči prišla v vrljavo v naši slovenski cerkvi sv. Rafaela. To priprava imajo že po večini župnijskih cerkva. Jasno ta priprava ni za otrok, ampak za **starše in botre**. Vatikanski cerkveni zbor, ki je prenovil obred krsta, priporoča ta pouk. Duhovnik naj staršem in botrom razloži novi obred krsta in njegov pomen. Predstavi naj jim v vsej jasnosti, kaj prav za prav s krstom otroka sprejemajo nase. Vedeti morajo svoje dolžnosti in resen namen morajo imeti, da jih bodo tudi spolnjevali. Sicer nalagajo otroku le breme kristjana, ne nudijo pa mu kot starši pomoči kasneje, da bo svojo krstno obljubo tudi izpolnjeval. Zato prosim, da prijavite otroka za krst vsaj par tednov pred dnevom krsta, da se lahko dogovorimo tudi o času nauka za starše in botre.

Glede izbiranja botrov prosim starše neslednje: ne jemljite za botrstvo oseb, ki nikoli ne gredo v cerkev. To je v popolnem nasprotju z vlogo botrov. Tudi ne prosite za to važno službo osebe, ki so samo civilno poročene, ali pa take, ki žive v takozvanem "divjem" zakonu. Boter naj pomaga staršem pri verski vzgoji otroka in mora biti otroku opora pri rasti v veri. Kako naj to storiti boter ali botra, ki sama nimata nikake vere? V takem slučaju je bolje, da je otrok brez botra.

— Torej starši: **BODITE VESTNI PRI IZBIRI BOTROV!** S tem boste sebi prihranili razočaranje, botrom pa sramoto, če jih bo duhovnik moral odkloniti kot nepripravne in po cerkvenih zakonih nepriprustne za botrsko službo.

NOV GROB. — V Sutherland District Hospital-u je dne 13. januarja v zgodnjih jutranjih urah preminul rojak **JOŽE HOJKER**. Rojen je bil 2. avgusta 1910 v Ptiju. Tam se je leta 1939 poročil s Kristino r. Bern-

hardt. Dne 14. maja 1949 sta zakonca na ladji "Mojahmedi" prispela v Avstralijo in vsa leta živila v sydneyškem okraju Oyster Bay. Pokojnik je bil zaposlen na carinarnici v Sydneju. Delj časa je bolehal na srcu, posebno zadnje dni pred zadnjim srčnim napadom se ni dobro počutil.

Pogrebne molitve so bile opravljene v farni cerkvi sv. Petra v Como, nato smo pokojnika spremili na Woronora pokopališče, kjer bo čakal vstajenja. Lepo število rojakov se je zbral k pogrebu, kar je dokaz, da je bil pokojni zaradi svojega mirnega značaja mnogim priljubljen. Poleg žene Kristine zapušča tudi brata Karla (v Balmain), v domovini pa še tri brate in sestre. Mašo zadušnico smo opravili pri sv. Rafaelu 28. januarja, na "Australia Day".

Pokojnika se spominjammo v svojih molitvah, ženi, bratom in sestraram pa izrekamo naše iskreno sožalje. R.I.P.

ZRTEV PROMETNE NESREČE med našimi rojaki je bila zabeležena že kar prvi teden novega leta. V ponedeljek 7. januarja se je z avtomobilom smrtno ponesrečil rojak **ANTON PETEK**. Nesreča se je zgodila blizu Kempseya, N.S.W., ko se je Anton vračal s svojih počitnic proti Queenslandu. Pokojnikovo truplo so nato prepeljali v Brisbane, kjer živi njegov brat Adolf. V soboto 19. januarja je bila opravljena pogrebna maša v St. Mary's, South Brisbane, nato je sledil pogreb na Hammond Lawn pokopališče. Obrede je opravil dr. Ivan Mikula.

Pokojni Anton je bil rojen 20. decembra 1939 v vasi Brezje pri Mariboru. V Avstralijo je dospel leta 1966. Zadnji čas je bil zaposlen v Mt. Isa, Qld.

Bratu Adolfu in ostalim sorodnikom v domovini ter prijatelju Francu naše iskreno sožalje. Pokojnika priporočam v molitev za pokoj njegove duše!

V zvezi s poročilom o smrti **Edvarda Antona ŽIČKARJA** v januarski številki bi danes rad dodal še to, da je bil pokojnik rojen v novembri 1939 v Rogatcu. V Avstraliji je bival okrog petnajst let. Zaposlen je bil v železolivarni v Wollongongu.

"FRANCISCAN NEWSLETTER" izdajajo avstralski frančiškani za svoje številne dobrotnike. Prvo stran januarske številke je list posvetil našemu pokojnemu patru Bernardu. Poleg opisa njegovega življenja so bile objavljene tudi tri slike.

Avstralski frančiškani so pokojnega p. Bernarda zelo spoštovali in ga naravnost občudovali zaradi njegove izredne energije in volje, ki jo je kljub visoki starosti imel obilno. Med bolezni na Point Piperju in kasneje v Sacred Heart Hospice, Darlinghurst, so ga pogosto obiskovali in mu na vse načine skušali lajšati nevšečnosti dolgotrajne bolezni. Avstralski višji predstojnik, p. provincial Campion Murray, je bil pri vsem tem najbolj goreč. Nekajkrat je kar celo noč prebedel pri bolniški postelji. On je p. Bernardu v teku bolezni večkrat podelil tudi zakrament bolniškega ma-

ziljenja. — Moram dodati, da so avstralski frančiškani do nas slovenskih sobratov v vsakem pogledu res polni razumevanja. Ob vsaki priliki smo z odprtimi rokami sprejeti in nikdar kot tuji. Bolezen p. Bernarda je to še posebej pokazala.

ZLATO POROKO smo tudi imeli, ko že porok ni bilo. Na soboto 9. februarja je bila večerna maša opravljena v zahvalo za 50-letnico poroke **IVANA HRASTA in KRISTINE, r. ŠPOLAR**. Dne 6. februarja je namreč poteklo petdeset let, kar sta zlatoporočenca sklenila zakonsko zvezo v farni cerkvi sv. Katarine v Borjani pri Kobaridu. Ni bila rožnata njuna življenska pot, saj jima je vojska in bolezen pobrala več otrok, z izjemo hčerke Karoline, pri kateri zdaj živita v Merrylandsu. Ohranila sta globoko vero v Boga in zvestobo drug drugemu, zato sta slavljenca za zlati jubilej s hvaležnim srcem prišla v našo cerkev in se Bogu zahvalila za vse. Ob tej priliki sta pred božjim oltarjem znova potrdila obljubo medsebojne zvestobe do smrti.

Hrastovi so dospeli v Avstralijo sredi decembra 1949 na ladji "General Black". Takoj so se vklenili v slovensko skupnost in v čast jim je, da so naročniki MISLI že od vsega početka, ko se pričele izhajati. Še vedno prihajajo v hišo kot dobrodošel gost.

Naša zlatoporočenca sta dobro poznana. Oba sta redna obiskovalca slovenske cerkve. Ivan je navadno med prvimi v cerkvi, kjer se z molitvo pripravlja na sv. mašo. Kristina pa je posebno znana po svoji dobroti in pripravljenosti pomagati, naj že bo z raznimi deli pri cerkvi, ali z obiski bolnikov in pomočjo potrebnim. Bog vaju živi, draga zlatoporočenca!

Naša slavljenca — zlatoporočenca

SYDNEYSKI SLOVENCI

ste vabljeni na

SLOMŠKOV TABOR

ki ga bo na nedeljo 24. marca
priredilo Slovensko društvo
na SLOVENSKI ZEMLJI
Lot 45, Ferrers Rd., HORSLEY PARK
Opoldne bo sveta maša na prostem,
nato pa bo Slomškova proslava,
ki ji sledi prosta zabava.

DOBRODOŠLI!

ČESTITKE NAŠIM GRADUANTOM. — Prejšnja številka je omenila našega novega zdravnika dr. Stana Beca, zdaj naj omenim še dva, ki sta nedavno končala univerzitetne študije. **Mitja Lajovic**, sin Dušana in Aleksandre Lajovic iz Strathfielda, je pred nekaj tedni diplomiral na sydneyski univerzi za strojnega inženirja (Mechanical Engineer). **Judita Bezjak**, hči Karla in Albine Bezjak, tudi iz Strathfielda, pa je postala farmacistka (magister farmacije). Obema izrekamo iskrene čestitke z željo, da bi v življenju dosegla še mnogo lepih uspehov.

Gotovo je po Avstraliji še mnogo drugih graduantov med našimi mladimi rojaki. Tudi o njih bi MISLI rade poročale, pa nam nihče ne javi. Urednik bo hvaležen, če mu starši ali kdo družinskih znancev javi veseli dogodek.

SYDNEYSKO TABORJENJE v tednu po prazniku treh kraljev je bilo kaj "mokro". Vse dni od ponedeljka pa do petka je deževalo. Tako so bili šotori na Mt. Milena prazni. Zaradi neprestanega dežja je vseh devetnajst udeležencev taborjenja spalo deloma v kabini in na verandi. Namesto uživanja prijetnih sprehodov po gozdu evkaliptov so vse dneve presedeli v kabini in si krajšali čas z raznovrstnimi šalami in igrami. Popustili pa niso, čeprav sem parkrat poskušal, da bi predčasno odšli domov. Še ko smo za pol dneva skrajšali čas taborjenja (reka Hawkesbury je naraščala in sem se bal, da bo promet zaprt), so otroci z nevoljo sprejeli to novico. Stariovega Tonija, ki je prvi prinesel sporočilo o odhodu, so polili z vodo (ni je bilo trebala iskat!). Toni seveda ni ostal dolžan... (Ciril, ali je bila voda zelo mrzla? Upam, da se nisi prehladil).

Hvaležni smo g. Ljenku Urbančiču, ki nam je rade volje odstopil za en tened kabino s krasnim kosom zemlje na Mt. Milena. Zahvala velja tudi gospe Tončki Stariha, ki je spretno skrbela za lačne želodce, in pa sestri Mirjam, ki je z isto spremnostjo otrokom pomagala odganjati dolgčas. Ko so se vrnili domov, so vsi zatrjevali, da se drugo leto zopet vidimo na istem mestu. — Melbournčani, ki so tened kasneje taborili ob morju na Mt. Eliza, so glede vremena vsekakor

bolje naleteli. Upam, da bomo tudi o njih brali kakšno poročilo.

MISIJONSKA NABIRKA za afriškega misijonarja p. Evgena je prinesla 13. januarja v Veselovem lepo vsoto \$93.48. Bog povrni vsem, ki ste sodelovali. Mislim, da ni treba posebej poudarjati, da bo denar v misijonih koristno uporabljen. Misijonarja p. Evgen (posinovljene naše sydneyske skupine) in p. Hugo (melbournski posinovljene) delujeta v misijonu Togo, Afrika. Dosti lačnih in bolnih je na njunem misionskem ozemlju. Misijonar mora pomagati po svojih močeh, če hoče uspešno oznanjati evangelij, ki je nauk ljubezni do bližnjega. Seveda je v tem pogledu popolnoma odvisen od dobrotnikov v misionskem zaledju. V tem smo se pridružili domovini in lahko rečem da si nikomur izmed nas pri tej pomoči misijonom ni treba odtrgovati od ust. Smo v deželi blagostanja in je pray, da mislimo na tiste, ki nimajo. S pomočjo misijonarjem pomagamo širiti božje kraljestvo na zemlji. Pri tem pa ne pozabimo, da so poleg darov za misijone potrebne tudi molitve. Eno in drugo je naša misionska dolžnost, če smo res kristjani.

P. Valerijan

Ob križu

Ob tvoji roki čutim
brstečo rast poguma
in plahi cvet preneha veneti
v globoki noči.
Povzdignjen in razpet
med bridle križe bolečin, strahu
in morečih senc prezira —
v srcu se nov sončen dan tipajoč opira
na blagoslovljeni cvet
miru in tihе streče.

Ob tvoji roki točeč obraz
z nežnostjo ljubečega srca
išče dobre besede za nov korak iz ran,
za novo luč v očeh,
za nov svetel dan.

Ob tvoji roki čez dolino
mrzli vetrovi osamljeni hitijo
in z ukročeno slo nosijo s seboj
jokajočo melodijo.

France Lokar

PAMET SE JE ODPRLA

Povest iz zgodnje mladosti

Nadaljevanje

(9. ŠOLA)

Toda povedati moram, da nam gospod katehet prav za pravni pravil storij, ampak zgodbice. Bile so sicer prav podobne tetinim, pa vendar niso bile storije. Namenil sem se, da bom to rečo prvi priliki teti povedal.

Včasih je pa gospod katehet brez zgodbic obmetaval naše butice z dobrimi nauki. Na primer takrat, ko je kar na lepem vprašal: "Otroci, ali pri vas kaj kolnete?"

Z očmi je šel po nas, ki smo bili kar tiho. Tudi mene so zadele njegove oči. Ze sem mislil odločno odkimati, pa sem se spomnil, da je naš ata nekoč rekel: Šmenta! Takrat, ko sem mislil v hudourniku utoniti; hočem reči: v vodnjaku pred hišo. In sem pomislil, da morda pri nas le ni vse brez kletvine.

Če so drugi otroci kaj odkimali ali prikimali, ne vem povedati. Nisem utegnil gledati okoli, ko mi je tisti atov "šment" dajal opravka. Gospod katehet je pa že spet nekaj vpraševal.

"Ali kolnete po cigansko ali po krščansko?"

Zdaj smo bili še bolj tiho. Sapo smo zadrževali. Kdo naj to reč razume?

"Če mečete iz ust tiste grde besede: hudič, prmejduš in kar je takega, je gotovo, da kolnete po cigansko. So pa ljudje, ki kolnejo celo po turško. Pa jaz vam ne bom pravil, kako se kolne po turško! Dosti žalostno je, da sem vam moral povedati, katere kleteve so ciganske. Kajne, grde so se vam zdele, ko so prišle iz mojih ust? Pa zakaj naj bi bile grde samo takrat, če jih izreče vaš katehet? Prav tako grde so, če jih kdo drug izreče. Ali se vam ne zdi tako?"

Vsi smo pokimali kot na komando. Saj smo bili tisti hip tudi res globoko prepričani, da ima gospod katehet prav. On pa ni bil zadovoljen samo s tem.

"Vi fantje si morate to reč posebno dobro zapomniti. Dekleta ne pobirajo grdi besed tako na debelo, fantje pa kar. Zato mi morate fantje dati oblubo, da ne boste nikoli metali iz ust ciganskih kletvic. Tudi pozneje ne, ko boste že veliki".

Večina fantov je povešala oči. Deklice so pa pogumno zrle katehetu naravnost v obraz.

"No, fantje, ali boste naredili to oblubo? Tisti, ki ste za to, dvignite roke!"

Vsi smo jih dvignili, kakopa. Dekleta so nezaupno gledala po nas. Na nekaterih so jim oči kar obvisele, na meni pa ne. Iz tega sem spoznal, da sem pri deklkah dobro zapisan.

"Velja, fantje! To me veseli. Roke dol! Ampak jaz pravim, da človek mora kleti . . ."

To je bilo spet čisto nepričakovano. Postali smo znova napeto pozorni.

KOT VIDITE, je ta številka dvojnica (Februar-Marec), četudi je nisem kot tako najavil. Enkrat na leto je pač na vrsti in zaradi velike noči mi zdaj še najbolj prav pride. Tako bo velikonočna številka lahko malo bolj zgodnja in po domovih pred prazniki.

Kot upravnik bi se rad opravičil številnim naročnikom, ki zadnji čas zaman čakajo na odgovor, da so MISLI v redu prejele pismo z naročnino (in darom za sklad ali kako ostalo nabirkovo). Prav v začetku novega letnika je pošte toliko, da mi je pri vsem ostalem izseljenskega duhovnika odgovarjati nemogoče. Ker je služba upravnika v isti osebi z uredniško, gotovo ne bi želeli, da bi zaradi rednega odgovarjanja na pisma MISLI zakasnele; obojega pa enostavno ne zmorem, ker mi zmanjka časa.

Zato bi prosil sledče: vsem, ki ste naročnini priložili kak dar ter ste ali boste našli svoje ime med darovalci, naj bo to v dokaz, da je tu di naročnina v redu prispeva na MISLI. Če to razumete, boste uredniku prihranili veliko časa, blagajni našega mesečnika pa čedno vsoto, ki bi šla drugače za znamke. Ostalim, ki so poslali samo naročnino, bom pa skušal odgovarjati, da ne bodo v skrbah. Enako takim, katerih pismo vsebuje kako drugo vprašanje, ki zahteva odgovor.

Kajne, da razumete moje težave in se v tem strinjate z mano? Bog Vam povrni!

Na tem mestu bi se rad iz srca zahvalil vsem, ki ste bili s poravnavo naročnine tako pridni. Posebna zahvala številnim naročnikom, ki tu di daru za Bernardov sklad niste pozabili. Lep znak, da so Vam MISLI pri srcu in jim želite še mnogo let obiskov po slovenskih domovih. Kako bomo do konca leta pretolkli zvišanje poštnine, je še prečrno reči. A prav darežljivost naročnikov mi daje upanje, da bo nekako šlo. Veča mi veselje nadaljevati to dedičino pokojnega o. Bernarda, on naj nam pa pomaga s svojo pripravo, da bo vse prav.

Listu pomagate lahko tudi s tem,

da mu PRIDOBIVATE NOVE NAROČNIKE. Precej je še slovenskih družin po Avstraliji, ki še niso naročene: morda jim vsebina ne uga-ja, morda je kriva brezbriznost in nezainteresiranost za slovensko stvar. Eno je gotovo: malo je družin, ki bi ne zmogle štirih dolarjev naročnine na leto. Prava beseda o pravem času, pa bi imel mesečnik lahko enega naročnika več. Z vsakim se podaljšuje življenje listu, ki gre že svojemu srebrnemu jubileju naproti.

Morda Vas zanima, da so MISLI od mojega sprejema uredništva pa do danas doobile preko 120 novih naročnikov; koliko bi jih lahko, če bi se vsi skupaj še malo bolj potrudili. Odpovedalo je list v istem času pet naročnikov, a še od teh sta se dva po nekaj mesecih ponovno naročila. Seveda pa naročniki odpadajo tudi s tem, ker ne spremenijo naslova ob selitvi in pošta vrača izvode. Takim ne pošiljam več, dokler ne javijo novega naslova (pri tem včasih dobim užaljeno pismo, da sem jim ustavil MISLI...). Takih "mrtvih" naročnikov je žal kar malo preveč.

Naj za konec zopet poudarim: kdor dobi pokvarjen izvod ali pa se MISLI izgube na poti do njega (tudi to je mogoče na poštah), naj nam sporoči, pa bomo okvarjeno številko ali izgubo takoj nadomestili. V takem slučaju ni prav nič pošteno jeziti se na urednika ali upravo: ni mogoče pogledati sleherni izvod, ki pride iz tiskarne, pa tudi za pošto ne morem odgovarjati.

Se enkrat: iskrena zahvala za sodelovanje in Bog z Vami!

URĘDNIK in UPRAVNIK

"Če mu kakšna reč na vse načine nagaja, kako si bo pa pomagal, če ne bo klel?"

Meni se je zdelo to precej čudno, moj sosed je pa verno prikimal. Gospod je pa nadaljeval: "Ampak jaz pravim, krščanski človek naj po krščansko kolne! Naj reče: 'Kosmata kapa!' Ali pa: 'Strgana srajca!' Lahko tudi reče: 'Tristo medvedov!' Taka kletev prav tako hitro pomaga".

Še celo vrsto takih krščanskih kletvic nam je našel. Jaz sem si najbolj zapomnil "tristo medvedov" in sem kar pri njih ostal. Saj tako je največkrat klel naš ata. Včasih jim je dodal še "tristo zelenih". Preudarjal sem, kako bi mogli biti zeleni, ko je znano, da so vsi medvedje rjavi. Do konca nisem prišel, zato se mi je zazdela škoda časa, ki sem ga zapravil s tem premišljevanjem. Medtem sem namreč preslišal celo vrsto nadaljnih krščanskih kletvic, ki jih je našteval katehet. To mi še danes narobe hodi, zakaj drugače bi bila moja povest lahko precej daljša. Vendar je bilo nazadnje nekaj dobrega v tej reči. Uvidel sem, da je naš ata kar dober kristjan, ko zna lepo po krščansko kleti, čeprav ni hodil v šolo k temu katehetu. Pa sem se naenkrat malo ustrašil, ko sem se spet spomnil na njegovega 'šmenta'.

'Šmenta' gospod katehet ni omenil ne med ciganskimi ne med krščanskimi kletvami. Kaj je neki z njim? Kar se tiče našega ata, sem samo enkrat slišal 'šmenta' iz njegovih ust. Če je to ciganska kletev, bi se dalo menda odpustiti. Enkrat samkrat res ni veliko. Ampak — kaj pa Micelj? Deklice ne kolnejo, je rekел katehet. Ali tedaj 'šment' ni kletev, kadar pride iz Miceljnovih ust?

Dvignil sem roko:

"Prosim, kakšna kletev je pa 'šment': krščanska?"

Vse je napeto poslušalo. Celo gospod katehet je dolgo mislil, preden je odgovoril. Malo na smeh mu je šlo in to se mi je zdelo čudno. Ali gospod katehet ne ve vsega? Nazadnje je le rekел: "Mislim, da je nekje v sredi. Najbrž je pa bolj na krščansko plat, razen če pride iz hude jeze".

Micelj je bila videti zmerom hudo jezna, kadar je rekla: Ja, šmenta pa figo! Zato sem se resno bal, da je njen 'šment' precej na cigansko plat. Zaskrbelo me je, kaj bo iz tega dekleta. Na našega ata sem pa ob skribi za Miceljna hitro pozabil.

Tako smo se torej imeli pri katehetu. Zato mi je bil zmerom všeč, kadar je bil z nami v šoli. Če sem ga pa drugače kje videl, je bilo vse drugače. Takrat ni bil katehet, ampak gospod kaplan. In kadar je bil samo kaplan, je bila razdalja med njim in menoj naenkrat zelo velika. Posebno kadar je prišel med deseto mašo na prižnico. Ni bil samo silno daleč, tudi vse previsoko nad menoj je bil. Ali je res tako drugače govoril v cerkvi, kaj vem? Ali so ga v lemenatu učili samo za katehetata, za kaplana pa ne? Gotovo je, da je šla vsaka njegova pridiga gladko mimo mene. Nič mi je ni hotelo ostati v ušesih.

Prav za prav je bilo meni osebno vseenno. Sam od sebe ne bi delal očitkov ne kaplanu in ne sebi. A vmes je bila naša mama in ta je imela druge misli. Ne bom je tožil, da se je vtikal v kaplanske stvari: vtikala se je v moje. To mi je bilo še manj všeč.

"Kakšna je bila danes pridiga?"

Gledal sem v tla in molčal . . .

"Da si mi še zdaj tak mulc! Pa je že nekaj kazalo, da se ti pamet odpira. Ampak dokler si pridige ne boš zapomnil, še nič ne kaže!"

Kar nič pravega prijateljstva ni moglo biti med mano in mano. Ko bi nesrečnica vsaj malo vrgla na kaplana, koliko lažje bi

bilo moje življenje! Tako sem pa bil vsega kriv samo jaz. In pa moja zaprta pamet.

Da je bila vsa stvar še toliko hujša, je pripomogla druga okoliščina. Poprej je mama lahko zmerom od Tičeta zvedela, kakšna je bila pridiga. Jaz sem se že kako potuhnil, ko je Tiče znal kar veliko povedati. Zdaj je bil on v Ljubljani, jaz pa doma največji. In vse je kazalo, da mami ne gre samo za to, da jaz začnem pridige pošteno poslušati, ampak je res hotela vedeti, kaj se ob desetih pridiga. Zdaj se ni imela zanašati na drugega kot name. Jaz pa še zmerom tak — mulc . . .

Še nekaj je bilo, kar je našo mamo trlo. Hodila je k šesti maši in takrat je pridigal stari župnik. Znal je menda samo toliko pridig, da jih je bilo za eno leto. Ob novem letu je začel odkraja. Zato je bila vsako nedeljo enaka pridiga in naša mama je znala vse na pamet. Dostikrat nam je že v soboto zvečer povedala, kakšna bo drugi dan pridiga. Jaz sem si lahko zapomnil, kar je prišlo iz maminih ust. Ko sem pa v nedeljo poslušal kaplana, je šlo spet vse mimo.

Dvakrat tisto leto se je zgodilo, da je prišla mama iz cerkve močno vzhičena. God svetega Gregorja, ki je bil patron našemu atu, je padel na nedeljo. V soboto poprej nam je mama pravila pridigo za drugi dan. Ko se je pa vrnila od maše, ni mogla prehvaliti župnika, kako lepo je pridigal — o svetem Gregorju. To je bilo čisto nepričakovano. Zdaj smo vedeli, da župnik le zna več pridig kot samo za eno leto.

Potem se je enkrat zgodilo, da sta župnik in kaplan zamejala maše. Mama je bila spet vzhičena. Tako lepo pridiga gospod kaplan, oh, tako lepo! Da le morem biti jaz tak mulc, da nič ne poberem iz njegovih pridig! Kaj bo iz mene? In kakor nalašč tisto soboto poprej mama ni nič napovedala pridige za drugi dan. In to je bila nova nesreča, namreč zame. Mami je prišlo na misel, če je župnik ob desetih drugače pridigal, kot bi zjutraj. Naj jaz povem, kaj je pridigal... Pa kako boš, če si mulc? Saj ne rečem, ves čas sem zvesto gledal v župnika in tudi verno poslušal. Že zato, ker je mož čisto drugače mahal z rokami kot kaplan. Tisto mahanje sem prav dobro razločil. Da pa pri tem nisem lovil besed in stavkov, tega mi naša mama ni hotela odpustiti.

"To je pa že od sile, da si tak! Le zakaj sem sinoči pozabila na današnjo pridigo! Menda bi vsaj potem vedel, če je bila taka ali ne."

To je bila pametna opazka. Tudi jaz sem ugibal, kako bi bilo. Ujezil sem se nad svojo pametjo, da se noče na stežaj odpreti. Udaril sem se po glavi in skoraj na glas zaklel: "Šmenta vendor!"

Bilo je prvič, da sem tako zaklel, zato sem se samega sebe ustrašil. Pretehtal sem svojo jezo. Zdela se mi je srednje velika. Zaključil sem, da je bila tudi moja kletev bolj v sredi. Nič preveč na cigansko plat, pa tudi ne na krščansko.

10. ZIMA

Drugače se pa pri nas tiste čase ni hotelo kar nič zgoditi. Bila je že prav velika nevarnost, da se bo morala moja povest takole nehati. Sicer se je zavoljo mene prav lahko kaj zgodilo, pa najbrž samo takrat, kadar sem bil v šoli. Posebne potrebe po dogodivščinah tudi čutil nisem, toliko me je že držala šola. Dovolj je bilo, da sem mogel doma povedati, kako smešni so nekateri otroci. In to je bilo res. Posebno fantje. Z deklicami sem

NAMESTO ROŽ NA GROB P. BERNARDU DAROVALI ZA SKLAD "MISLI":

\$10.— Ignac Ahlin, Franc Purgar; \$6.— Dr. Zvonimir Hribar, Ivan Mlakar, Petrina Pavlič, Dr. M. in ga. A. Colja; Ivan Plesničar; \$5.— Adolf Vadnjal, Sr. Alojzija Hrastnik FMM.

NAŠE NABIRKE

DAROVALI ZA BERNARDOV
TISKOVNI SKLAD: \$6.— Jože Šemberger, Martin Berkopac, Stanko Čebokli, Anton Kristan, Jože Brožič, Marija Tomažič; \$4.— Stanislava Lovkovič, Fran Wagner, Veronika Seljak; \$3.— Marija Medved, Roža Franco, Ivan Kovačič, Maria Zai, Marija Bizjak; \$2.50 Alojz Pelko; \$2.— Rozina Tkalčevič, Jože Celhar, Vinko Štolfa, Gašper Jug, Ivan Ploy, Jakob Tomšič, Dragica Babič, Fanica Lašič, Alojz Rezelj, Frances Stibilj, Janez Erpič, Marica Darmanin, Joseph Božič, Liana Grassmayr, Štefanija Zore, Jože Barbič, Franc Ban, Jože Grilj, Hedviga Stankovič, Jože Kapušin, Marija Slokar, Anton Ivančič, Anton Cevec, Ivanka Študent, Marjan Vihtelič, Janez Flisar, Evgen Benc, Lois Obreza, Franz Plohl, Peter Bižal, Helena Van de Laak, Ivan Krmel, Franc Mramor, Jurij Tomažič, Jože Kavaš, Ema Kowalski, Krista Golob, Angela Dodič, Frančiška Veber, Ivan Horvat, Marija Vravnik, Štefan Toplak, Jože Koščak, Marica Ozvatič, Marjan Potočnik, Franc Tomažič, Lučnik Tušek, N. N., Dušan Vran, Leo Müller, Valentin Lenko, Štefan Srnec, Tony Šircelj, Anton Vozel, Andrej Udočič, Ivan Umek, Franc Wertovscek, Marija Gorjan, Miroslav Colja, Ma

FRANČIŠKOVA MLADINA:
\$10.— Franc Purgar; \$6.— L. M. Martin (namesto cvetja na grob p. Bernardu); \$5.— Ivan Kovačič, Jože Štemberger, Ivanka Batagely; \$3.— Ivan Plesničar, Jože Brožič, N. N.; \$2.— Ivan Habor, Matija Cimerman, Toni Petek (pokojni); \$1.— Štefan Srnec.

BARAGOVA ZADEVA: \$10.—
Toni Šajn.

SLOMŠKOVA ZADEVA: \$3.—
Alfred Brežnik.
Dobrotnikom Bog povrni!

nice. Bil je zelo pripraven in domač. Natanko tak kot se za fanta iz Ljubljane spodobi. Zato ga ni bilo vredno posebej gledati in zgoditi se ni moglo kaj prida. Seveda smo delali jaslice; ata, mama in Tiče so pa šli k polnočnici. Jaz sem ostal doma, da sem varoval otroke. Prav tako kot lani. V velikih skrbeh nisem bil, čeprav so mi naložili čedno odgovornost. Otroci so pospali že pred odhodom onih treh, jaz pa eno minuto potem. Ko sem se zbudil, je bil že beli dan. Ker so vsi govorili, da je božič, sem tudi jaz verjel. Lahko bi pa bil zaradi mene že dan sv. Štefana, ali celo novo leto. Kaj pa veš, kako teče čas, ko tako skrbno varuješ otroke kot sem jih jaz varoval vso tisto noč!

Tudi naslednji dnevi, dokler je še kaj dišalo pri nas po božiču, so bili natančno po predpisih. Hočem reči, da se ni nič zgodilo. Na svet se je naselila puščoba, pa se je zajedla tudi v mojo dušo.

(Nadaljevanje prih.)

Z Vseh Vetrov

KARDINAL KNOX, melbournski nadškof, je bil nedavno imenovan za prefekta dveh kongregacij: za božastje in zakramente. V marcu bo zapustil Melbourne in se podal v Rim, da sprejme novi odgovorni službi v katoliški Cerkvi. Kdo bo nasledoval njegov nadškofijski sedež pri nas, še ni bilo objavljeno.

Vsekakor je bil kardinal Knox slovenskim priseljencem v Melbournu zelo naklonjen in nas je dobro poznal. Kot osebni prijatelj našega rimskega rojaka Msgr. Maksimiljana Jezernika je vedel o nas že pred svojim prihodom v Melbourne. Ko je v Kew vzidal vogeln kamen naše cerkvice sv. Cirila in Metoda ter blagoslovil Baragovo soho pred vhodom v Baragov dom, je v govoru pred cerkvijo to lepo poudaril. Takrat je dal tudi svoj dar za naš verski center.

Avstralski Slovenci mu želimo obilo uspehov na novem mestu, za katerega je bil izbran v vodstvo Cerkve.

STARŠI SO OSTRMELI nad izjavami svetovnoznanega ameriškega otroškega psihologa dr. Benjamina Spocka, da se je v svojih napotkih o vzgoji otrok motil in naj se starši povrnejo k metodam vzgoje, ki jih je sam prejemal pred skoraj sedemdesetimi leti. Mož, katerega knjige o vzgoji so šle po vsem svetu v 23 milijonih izvodih in mu je cela generacija sledila, je odklanjal disciplino in seveda kazen. Preveč je poudarjal individualnost otroka in s tem nehote privedel starše do prepričanja, da jih otroci ne bodo ljubili, če bodo z njimi prestrogi. Tako je izjavil pred nekaj tedni in pozval starše, naj začno drugače...

Bolje kasno kot nikoli, pravi pregovor. Žal ima zlasti angleško govoreči svet danes že milijone mladine, ki so jih starši pustili rasti brez opominov ali kazni kot divja drevesa. Škoda je kljub priznanju dr. Spocka nepopravljiva. Šola za nas vse, da raznim novim metodam na vseh poljih modernega življenja ne

nasedamo prehitro, pa četudi jih je podpisal in priporočil človek z desetimi doktorati...

DAROVI ZA SPOMENIKE PADLIH ne bodo več izvzeti takse, tako je odločila nedavno naša sedanja federalna vlada v Canberri. Darovalci za mnoge cerkve (tudi našo v Melbournu in prav tako v Sydneju), šole, razne karitativne domove in podobno so lahko s potrdilom o daru dobili v juliju za darovan znesek povrnjeno takso. S tem je padel za dobro stvar marsikdar, ko drugače ne bi. Novi vladi pa se je zdelo, da je to odveč: Income Tax Act z ozirom na vojne spomenike je bil preklican in po prvem juliju letos bodo tudi darovi v te namene obdavčeni...

Komu v korist bo nova odločitev? Marsikatera cerkev ali šola ali karitativna stavba bo kasneje končana in več bo skrbi za tiste, ki jo spravlajo pod streho. Naj bi raje dvignili takso na pornografski tisk in še marsikaj, ki je zgolj potrata, če je vladi tako nujno dobiti od nekod več denarja.

OB POMANJKANJU BENCINA smo brali v dnevnih zanimivo stvar: upokojeni profesor kemije Lloyd Wallace v Jacksonu (ZDA) že dvanajst let izdeluje bencin za lastne potrebe sam na domačem vrtu. Postopek je kaj enostaven: V napravo nasuje listje in travo, smeti, kuhijske odpadke, les in premog. Ogenj, čas in sistem cevi opravijo svoje. Zaradi vročine in pritiska na organske snovi priteče iz priprave surova nafta, iz katere profesor destilira razne vrste naftnih produktov.

Dokler si lahko kupil bencin na vsakem vogalu, so imeli profesorja za čudaka in se mu smeiali. Danes pa ima mož ne le po Ameriki, ampak tudi po svetu mnogo občudovalcev. Nekateri napovedujejo, da bodo v nekaj letih mestna smetišča postala tovarne nafte po profesorjevem receptu, drugi pa raje

upajo, da bo tehnika pokazala boljšo pot in bencina ne bo treba. Bomo videli — če bomo dočakali...

"**PAPUAZIJA-NOVA GVINIJA**" je nova nezavisa država, ki je zaživel v decembru. Dva in pol milijona ljudi ima, med njimi je eden od sto belec. Njen prvi predsednik je domačin Mihail Somare, v pomoč mu je še pet članov vlade. Avstralija si je za enkrat pridržala samo ministrstvo obrambe in pa ministrstvo zunanjih poslov. Kako bo šlo, bomo videli. Večina prebivalstva živi še v najprimitivnejših razmerah ter verjame bolj svojim čarovnikom kot pa kaki vladi. A dobili so to, kar nekateri mali kulturni evropski narodi ne morejo dobiti: neodvisnost in svoboda... Svet se včasih res čudno suče!

SPOMINSKO PLOŠČO so odkrili v spomin 170.000 pred rojstvom umorjenih otrok lanskega leta v Angliji. Na dan nedolžnih otročičev (28. dec.) je bila pri anglikanski cerkvi sv. Mateja v Londonu posebna ekumenska slovesnost ob odkritju — lahko bi ji rekli tudi žalna komemoracija. Sedemnajst vencev so položili pred spominsko ploščo — vsak je predstavljal 10.000 življenj — odvzetih na privoljenje tistih, ki bi morali ta življenja najbolj ljubiti: mati in oče.

Žalostna dejstva moderne "civilizacije", ki gredo svojo pot kljub takimle javnim protestom. Govorimo o človečanskih pravicah, pa jih obenem odklanjamо tistim, ki so jih najbolj potrebni, saj se sami zanje še ne morejo potegovati.

Avstrija je nedavno tudi uzakonila splav: do tretega meseca življenja ima mati pravico zahtevati umor lastnega otroka. Novi zakon je bil izglasovan ravno ob 25-letnici, kar je tudi Avstrija podpisala deklaracijo ZN o človečanskih pravicah vseh...

POLJSKI ŠKOFJE odobravajo razgovore, ki jih je lani v novembру imel poljski zunanji minister z Vatikanom. Dostavljajo pa, da bo prišlo do zaželene "normalizacije" med Cerkvio in državo šele takrat, ko bodo ti pogovori presegli zgolj navadna upravna vprašanja. Veliko pomembnejši kot zadeva cerkvene imovine, dovoljenj za zidavo cerkva in podobno sta vprašanji svobode verovanja in svobode lastnega prepri-

STE ZAVAROVANI ZA SLUČAJ BOLEZNI?

**ZA ZDRAVNIŠKO
in BOLNIŠKO ZAVAROVANJE**

(Medical and Hospital Benefits)

in po želji tudi za

ŽIVLJENJSKO (Life Insurance)

Vam je na razpolago

**HIBERNIAN
SOCIETY**

Družba je registrirana pod Friendly Societies Act of Victoria kot podpora katoliška organizacija, ki ne išče dobička. Je od oblasti priznana po National Health Act in morejo člani prejeti tudi vse vladne dodatke (Commonwealth Government Hospital and Medical Subsidies).

V Melbournu morete izpolniti prijavnico in plačevati tromeščne obroke v slovenski duhovniški pisarni. Tudi v Sydneyu Vam more dati vse informacije slovenski duhovnik.

**299 La Trobe Street,
MELBOURNE, Vic. 3000
Tel. 67-7345**

čanja. Dokler je razlikovanje med vernimi in nevernimi na družbenem, poklicnem in političnem področju, so ti diplomatski razgovori res le pesek v oči.

Takih diplomatskih razgovorov je bilo zadnja leta že precej. Kar preveč menda. Če so kaj pametnega prinesli, bo pokazala zgodovina. Dejstvo je, da vse te razgovore z Vatikanom komunistični režimi temeljito izrabljajo ter z njimi napeljujejo vodo na svoj mlin. "Kaj pa protokol?" je tudi doma že kaj obrabljena fraza, pa se še vedno in pogosto ponavlja, kadar hočejo svobodno delovanje škofov in Cerkve spet malo priviti.

VIKTORIJSKIM SLOVENCEM

NORTH MELBOURNE,	
189 Boundary Road,	329 6144
MALVERN,	
1382 High Street,	50 4720
SPRINGVALE-DANDENONG,	
505 Princes Highway, Noble Park,	546 7860
MENTONE,	
3 Station Street,	93 2460
FRANKSTON,	
232 Cranbourne Road,	781 2115
NA USLUGO V ČASU ŽALOVANJA	

**TOBIN
BROTHERS**
funeral
directors

DAN GOBAVCEV je praznoval svet dne 27. januarja. Kaj posebnega o tem po časopisih nismo brali, oziroma nič. Mimogrede je bilo omenjeno, da so se ob tem dnevu na Flamskem (Belgija) posebej spomnili velikega misijonarja med gobavci, očeta Damijana de Veuster. Prav letos mineva sto let, kar je ta neustrašeni mož prvič stopil kot zdrav misijonar na otok Molokaj ter začel svojo delo v zanemarjeni gobavski naselbini. Otoka ni več zapustil. Po dolgoletnem neumornem delu je tudi sam podlegel gobavosti.

O BODOČNOSTI JERUZALEMA so se tri dni pred božičem menili s papežem Pavlom trije vodilni Afrikanci, med njimi tudi abesinski cesar Heile Salassie. Jeruzalem naj bi zaradi svojega svojstvenega značaja postal odprto mesto pod vodstvom ZN. Sicer pa je bila že 1949 pri ZN izdana resolucija za internacionačizacijo Jeruzalema in ostalih svetih krajev, a današnja politična resničnost je vse drugačna: Jeruzalem je glavno mesto Izraela, ki si lasti vse pravice. Res izraelska vlada stalno zagotavlja, da nikomur noče braniti obiska svetih krajev — vojna napetost pa tudi takim obljudbam pošteno reže peruti.

PSIHOLOG DR. JOHN COURT, profesor Flinders univerze v Adelaidi in radijski govornik na polju psihologije, je nedavno ostro napadel sklep Senatorja Murphyja, da sme v javnost pornografski film "Jezik

ljubezni". Profesor študira posledice pornografije in dokazuje porast spolnega kriminala. "Če zdaj ne povemo svoje, bo senator Murphy sprejel naš molk kot znak, da sme Avstralijo poplaviti s pornografijo", je izjavil Court. Senator Murphy pripravlja zakon, s katerim bo res lahko potovala pornografija v Avstralijo iz vseh koncev sveta. Kako so pri vsem tem Australci že po svojem značaju brezbrinji in se zavedo šele potem, ko je prepozno, nam je znano. Žal se ta bezbrinost loteva tudi priseljencev. Mnogi staršem je malo mar, kaj berejo nedoračeni otroci in kakšne slike vise po njih sobah. Ko pridejo na vrsto posledice take zrahljane vzgoje, je pa jok v hiši...

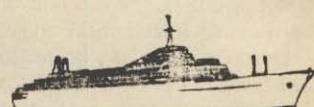
ŠEST MILIJONOV ROMARJEV pričakuje Rim za prihodnje sveto leto. Enajst različnih odborov se že zdaj ukvarja z raznimi problemi od stanovanj romarjev pa do ekumenskih odnosov. Centralni vatikanski odbor svetega leta je pod vodstvom kardinala Maksimiljana de Furstenberga in ima polne roke dela. Razgovori z mestom Rimom in italijansko vlado so že zdaj v polnem teku.

Tudi Slovenci iz domovine bodo prihodnje leto brez dvoma v velikih skupinah obiskali večno mesto. Nič bi ne bilo napak, če bi se jim v skupini pridružili tudi avstralski Slovenci in med potjo tja obiskali tudi Svetu deželo. Je kaj romarskega duha med nam? Kaj pravite?

MELBOURNE – LJUBLJANA VAŠA DOMAČA TURISTIČNA AGENCIJA

SLOVENIJA TRAVEL CENTRE

Ker je junijsko letalo že zasedeno, smo organi zirali še en polet z odhodom iz Melbournja dne 16. JULIJA 1974. Prijavite se čimprej po telefonu, pismeno ali osebno. Dokler bo kaj mesta na letalu, Vam bomo radi ustregli.

Rešujemo vse potovalne probleme za obisk domovine ali drugih delov sveta.

Z nami se morete pogovoriti v domačem jeziku glede raznih potovalnih informacij, glede razervacij, potnih listov in viz. Obrnite se na nas po telefonu, pismeno ali z osebnim obiskom naše pisarne. Radi in hitro Vam bomo ustregli.

SLOVENIJA TRAVEL CENTRE
Ivan Gregorich

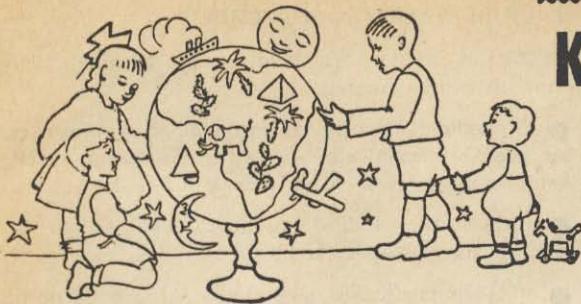
Čez dan:

**72 Smith Street,
Collingwood, 3066, Vic.
Tel. 419-1584 - 419-2163**

Po urah:

**1044 Doncaster Road,
East Doncaster, 3109, Vic.
Tel. 842-1755**

KOTIČEK NAŠIH MALIH

POGOVOR

MAMICA,
KDO JE TAKO HODOBEN BIL
IN JEZUŠKA NA KRIŽ PRIBIL?

OTROK MOJ,
VSAKDO KI GREŠI
IN BOGECA SE NE BOJI,
PRIBILJA JEZUSA NA KRIŽ
IN KRONO TRNJEVO MU DAJE ...
KAJNE, DA BODEŠ PRIDEN RAJE?

IZLET MINISTRANTOV. — Za zadnji dan počitnic nas je p. Stanko odpeljal proti Ballaratu. Šli smo na mesto, ki se imenuje Sovereign Hill. Tam smo iskali zlato, pa ga seveda nismo našli. Zato smo si ogledali, kje so pred mnogimi leti kopali zlato. V rudniških jamah je bilo zelo mrzlo. Potem smo šli na stolp, od koder smo videli ves Ballarat in še naprej. Pri ogledovanju starega naselja smo bili tudi v kočačnici, kjer kujejo konjske podkve. Vsa rdeča je prišla ven iz ognja. V tiskarni pa so mi celo natisnali plakat, ki je povedal, da je razpisana velika nagrada na mojo glavo. Tudi drugi fantje so dobili take plakate.

Ker smo bili utrujeni, nam je p. Stanko dovolil, da smo se šli osvežiti v bazen. Tudi Levji park smo obiskali. Imeli smo zelo lep dan, za katerega se imamo zahvaliti p. Stanku.

Tako bomo z veseljem začeli novo šolsko leto. Tudi ministrirati bomo še radi hodili v slovensko cerkev.
— Marjan Lončar, Carlton, Vic.

LEVJI PARK. — Pater Stanko nas je na izletu ministrantov peljal tudi gledat leve. Pri vhodu nam je mož dal vstopnice in rekel, da moramo imeti vrata in okna avta zaprta. Potem smo videli dosti levov ob cesti, pa tudi slona, tigre in druge živali. Potem je p. Stanko ustavil avto, da bi slikal. En velik lev je prišel in se dvignil prav na okno. Vsi smo se ustrašili razen Marjana. Potem smo šli naprej. Bilo je zelo vroče v avtu, ker je moralno biti vse zaprto. Bilo pa je lepo in smo bili vsi zadovoljni. — Lep pozdrav Kotičkarjem! Danihel in Peter Bračko, N. Caulfield, Victoria.

DRAGI OTROCI!

Dva vesela obraza vidite na sliki: brata Ivan in Cvetko iz znane FALEŽEVE družine v Canberri. John je na sliki večji, v resnici je pa mlajši, saj ima Cvetko že 21 let. Oba sta v Canberri rojena in nista nikdar hodila v slovensko šolo. Je pa zato bila njuna slovenska šola doma: če z njima govorиш po naše, boš hitro uvidel, da jima je domača šola dala dober temelj v jeziku in tudi narodni zavesti.

John zdaj dela na banki, pa verjetno študija še ni opustil. Cvetko pa na canberrski univerzi študira ekonomsko znanost. Zdaj se je lotil še ekonomskega prava in mu želimo obilo uspehov.

Cvetko se po zgledu svojega očeta že kar precej časa pridno udejstvuje tudi pri canberrskem slovenskem društvu. V odboru je prevzel mesto blagajnika in so z njegovim natančnim delom vsi zadovoljni. Pa tudi drugače ni držal križem rok. Ko so v Canberri gradili slovenski dom "Triglav", je bil kar stalno na gradbišču. S svojim delom si je pridobil častno članstvo. Marsikdo starejših rojakov v Canberri je že vzdihnil: Ko bi le več takihle fantov od fare zrastlo iz slovenskih družin po Avstraliji! ...

NAŠE TABORJENJE. — V začetku januarja so naše sestre organizirale prvo taborjenje za dekleta. Je prav, da niso vedno samo fantje na vrsti. Gospod Urbančič nam je dal na razpolago svojo kočo na Mt. Milena, ki stoji visoko v gozdu. Svet je krasen, saj se tu začenjajo prvi hribi naših lepih Blue Mountains.

Štiri dekleta so prišla iz Canberre in se nam pridružila. Kljub dežju smo se imeli lepo. Čez dan smo se porazgubili po skupinah in opazovali kipe, ki jih

v prostem času kleše g. Urbančič. Iz razgledne točke pa smo ogledovalo okolico.

Za nočno stražo smo imele tudi štiri fante. Pater Valerijan pa je prišel vsak večer in maševal za nas. Upam, da sestri Mirjam nismo delale preveč težav. Zahvaliti se moramo tudi gospe Stariha, naši dobri kuharici.

Ob koncu naj pozdravim vse, ki smo taborili: Josie, Ida, Maria, Jenny, Julie, Leanne, Irene, Barbara, Vivian, Sonja, Sandra, Jožef, Luciano, Edi in Ciril so njih imena. In pa seveda pozdrav vsem Kotičkarjem! — **Lucia Laznik.**

Dragi Kotičkarji! — Danes se naj prvič tudi jaz oglasim. Sem učenka Slomškove šole v Kew. Zelo sem bila iznenadena ko mi je mama povedala novico, da gospodične Anice ni več v Melbournu. Bila je naša dobra učiteljica: učila me je za birmo in potem v slovenski šoli za razne nastope. Vsi smo jo imeli zelo radi. Vedno je bila nasmejana in za vsekoga je imela prijazno besedo. Zelo sem ji hvaležna za ves njen trud in mi bo ostala v najlepšem spominu za vse življenje. Vem, da jo tudi drugi otroci v Melbournu ne bodo pozabili. Če bo mogoče brala te vrstice daleč od nas, pa naj se spomni na nas in nam kaj napiše! Še lepše pa bi bilo, če bi se kmalu vrnila med nas. — Lepo pozdravlja vse **Irena Birsa, Coburg, Victoria.**

IZ LJUBLJANSKEGA "PAVLIHA":

- Mesar stranki: "Za juho imamo zaenkrat samo članek o uvozu govedine."
- Gospodinja mesarju: "Kako to, da je svnske masti kar naenkrat zmanjkalo? — Mesar gospodinji: "Kako 'kar naenkrat', saj je že tri mesece ni."
- "Kaj rineš v Italijo? Ali hočeš dobiti kolero? — "Ne, ampak makarone, ki jih tu ni."
- "Tovariš predsednik, tiste motike, ki smo jih pustili na zadružni njivi, so začele kliti." — "No, ali vam nisem vedno pravil, kako dobro zemljo imamo?"
- Široka javnost je bila obveščena, da je kurielnega olja dovolj. Zdaj bi široka javnost rada zvedela še to, kje ga lahko dobi.
- Z visokega položaja najlaže vidiš, kje so še prazna direktorska mesta.
- Proizvodni načrt smo izpolnili stoddstotno: vse smo uvozili!
- Patrioti tudi krajejo samo doma.
- "Kaj ni še prezgodaj za objavo razpisa za vodilna mesta, tovariš direktor? Saj družbeni dogovor še ni podpisan!" — "Zakaj bi bilo prezgodaj, saj imamo ljudi za ta mesta že izbrane."

PRIDITE OSEBNO,
TELEFONIRAJTE
ALI PIŠITE:

TURISTIČNA AGENCIJA

Theodore Travel Service P/L

66 Oxford St., (Darlinghurst), Sydney, 2010.

Tel.: 33-4155, A.H. 32-4806

- mi smo uradni zastopniki letalskih in pomorskih družb
- pri nas dobite najcenejše možne vozne karte

Bavite se izključno z opolnomočeno in registrirano agencijo, katera objavlja veliki Q za Qantas

V uradu:

RATKO OLIP

PODRUŽNICE:

SYDNEY 241 Elizabeth St., Tel. 265-778, 26-5940, A.H. 32-4806
BLACKTOWN 6 Campbell St., Tel. 622-7336, A.H. 32-4806.
NEWTOWN 62 Enmore Rd., Tel. 51-5547, A.H. 32-4806

Avstralske Slovenije

PARK RIDGE, QLD. — Pošiljam rešitev januarske križanke. Vedno jih rada rešujem, posebno še v tem mokrem vremenu, ko človek niti izpod strehe ne more...

Naš Brisbane je tokrat poplava zares hudo prizadela, kot ste gotovo brali v časopisih. V kolikor je doslej znano, ni bila prizadeta nobena slovenska družina. Več bomo vedeli kasneje, ko telefonski klaci ne bodo več tako omejeni.

Tudi našo družino, hvala Bogu, ni prizadelo. Živimo prav na vrhu hribčka in daleč od reke. Zemlja je tukaj precej peščena in je vodo sproti požiralna. Če bi ne imeli televizorja, bi skoraj niti ne vedeli, kaj se dogaja tako blizu nas po mestu. Šele ko smo šli malo okrog, se nam je nudila res žalostna in pretresljiva slika. Ta slika je bila hujša kot pa je izgledala na televizijskem ekranu. Še tako se mi je zdelo neverjetno, ko gledaš znane predele mesta, zdaj pa so vidne samo strehe višjih hiš, trgovin in avto garaž. Vse je kot ena sama velika reka, oziroma pravo morje, saj je pod vodo ena tretjina mesta. Od šestih mostov v mestu je bil samo eden prehoden (Story bridge). Reka je preplavila bregove tudi na takih krajinah, kjer nihče ni pričakoval. Veliko ljudi si je rešilo golo življenje, za drugo ni bilo časa.

Celotna škoda bo vidna šele, ko bo voda odtekla. Posledice bomo pa verjetno še dolgo čutili. Ljudi je zajela panika in se zalagajo z živili, da po trgovinah manjka že sleherne osnovne prehrane. Ta kriza bo verjetno trajala nekaj časa, saj je pod vodo precej živilskih skladišč. Ker je prizadeta vsa država Queensland, je položaj še toliko slabši.

Četudi je katastrofa zares velika, se je pri tem takoj pokazala morala in dobroščnost Brisbančanov. Dobrodelenne ustanove so v zelo kratkem času bile preskrbljene z obleko in vsem potrebnim ter delile pri zadetim.

Ker vemo, da je vsakemu dežju enkrat konec, smo prepričani, da se bo tudi sončna Kraljičina dežela po vseh teh strahotah zopet opomogla.

Prisrčne pozdrave vsem Vam na jugu od nas. Upam, da ste suhih nog... — **Anica Cuderman.**

PERTH, W.A. — Na Soboto 9. februarja sta si v Osborne Park (St. Kierans Catholic Church) obljubila zakonsko zvestobo **Frank Patrick TOMŠIČ** in **Dianne Margaret O'REILLY**. Frank je mlajši sin zavedne slovenske družine Vinca in Ane Tomšič, ki je med našimi rojaki Pertha dobro poznana in zelo prijubljena. — Mlademu paru želimo obilo božjega blagoslova na skupno živiljenjsko pot in mu kličemo: Na mnoga srečna leta! — **Poročevalec.**

AVALON BEACH, N.S.W. — Veselo so nas pozdravile januarske MISLI v novi obleki, s slovenskimi nageljčki. Prijetna preprostost diha iz ovitka, slovenska domačnost, četudi daleč od rodnega kraja. Pa saj so MISLI po slovenskih hišah pete celine res domači obiskovalec, ki se ga mora vsakdo razveseliti. Že triindvajseto leto nas obiskujejo z dragom slovensko besedo, ki nas duhovno in narodno bogati, da ne omagamo na poti življenja. Za mnoge, ki znamo ceniti poslanstvo MISLI, je naš mesečnik pravi glas slovenstva in po odhodu zasluznega pokojnega o. Bernarda najlepši spomin na tega "možaka", ki jim je bil toliko let duša. Vsem, ki smo ga poznali in spoštivali, bo ostal pokojni pater urednik za vselej v spominu in v duhu med nami.

V zadnji številki sem v "Kotičku naših malih" našla lepo pohvalo mladega slovenskega doktorja Stana Bece. Tudi jaž se pridružujem s svojimi čestitkami — njegov uspeh je v ponos nam vsem. Verjetno imamo še več podobnih primerov med nami, a jih žal nihče ne poroča. Že p. Bernard se je pritoževal, da kaj takega le nekako "slučajno pada" v MISLI...

Zato naj se oglasim in poročam, da imamo med nami še enega pridnega študenta, ki je nedavno v svojem dvaindvajsetem letu končal študije za strojnega inženirja. To je Dimitri Lajovic iz Strathfielda; končal je univerzo v Sydneju. Pred nekaj leti pa je končal univerzitetne študije (Arts) njegov bratranec Tomaž: danes ima odlično mesto v enem največjih podjetij, obenem pa je skrben oče dveh otrok. Tudi na njega smo Slovenci lahko ponosni.

Perkotov Marko iz Cameraya je končal St. Jaseph's College. Med velikim številom dijakov je prišel v petorico najboljših in še med temi petimi izbranimi dobil prvo mesto. Tudi on zasluži naše čestitke in najlepše želje na poti navzgor skozi "univerzitetna vrata".

Vsi ti trije mladi Slovenci so skromni in prijazni, pa — kot vidite — tudi zelo pridni. Brez dvoma tudi starši zaslužijo naše čestitke.

Naj za konec prisrčno pozdravljam gospo in gospoda Hraščak ter jima želim srečno pot nazaj v Trst. Bog daj, da se skoraj vrneta k svojim in k nam za stalno. Želim jima tudi, da še naprej ostaneta zvesta našim dragim MISLIM. — **Heda Stankovič.**

CONCORD, N.S.W. — Šmenta, lepe slovenske nageljčke ste nasadili na avstralsko celino naslovne strani novega letnika MISLI. Še pisker me spominja na tistega, v katerem je moja mati gojila svoje rdeča nageljne. Tudi notranja glava je izgubila izseljensko družino s kovčegi pred ladjo in dobila obris avstralske celine,

v njej pa naš narodni motiv nageljčkov in srčka. Urednik si je kar dobro izmislil malo spremembe, pa bo spet za nekaj časa. Kje neki dobiva ideje? Jaz že nekaj noči nisem spal: samo tuhtal sem, kaj naj spet za MISLI napišem, pa mi kar nič pametnega ne pade v glavo. Malo preveč rešekta imam pred novim urednikom, ki ga osebno ne poznam. S pokojnim patrom Bernardom sva si pogledala v oči in izmenjala svoje misli, da so včasih kar iskre letele med nama. Včasih je zmagala moja, včasih njegova, včasih sva vsak malo popustila — pa sva se vedno razšla kot stara prijatelja.

Hvala za obrambo pokojnega "možaka" v zadnjih številki. Prav ste povedali; tudi živi p. Bernard bi ne molčal. Prav za prav nam še po smrti kaj močno pridiga in nas svari. Morda bo spomin nanj le komu pomagal, da bo "hlapci nikomur!" resno vzel, četudi bi moral na ta račun kaj žrtvovati. Izseljenstvo gre danes čudno pot mehčanja in vodeničenja, pa še misli ne pri tem, da je tako v načrtih in novih metodah, ki segajo celo v tujini po naši svobodi. Kar mimogrede pozabljamo, zakaj smo bežali in kdo nas je pognal preko meja . . . Odpustil sem vse krivice, kar je krščanska dolžnost. Da bi se pa po vsem tem pustil hinavsko vleči za nos — naka, tako neumen pa nisem!

Naj končam, da se ne bom preveč razpisal. Grem raje nazaj k mislim, kakšnega članka naj se lotim. Lepo pozdravlja — Pepe Metulj.

NE POZABITE! V NOČI PRED NEDELJO 3. MARCA SE PREMAKNE ČAS ZA ENO URO NAZAJ. ŽELIMO VAM URO VEČ DOBREGA SPANJA IN PA — DA NE PRIDEDETE URO PRERANO K NEDELJSKI MAŠI!!!

CARINA, QLD. — Morda je na uredništvo že kdo drug kaj poročal o ogromnih poplavah, ki jih je bila deležna naša država v splošnem, a zlasti naše mesto Brisbane. Sicer ste pa lahko tragedijo zasledovali v dnevnih časopisih in redijskih ter televizijskih novicah. Škodo ocenjujejo na težke milijone. Celi okraji našega lepega mesta so bili po več dni odrezani od sveta. Še helikopterji so pri reševanju ponekod odpovedali, ker niso imeli zadostnega pristajalnega prostora. Več tisoč ljudi so morali preseliti, da so jim rešili golo življenje: mnogi so izgubili večino svojega imetja, če ne vse.

Povodenj je bila od leta 1893 največja in najstrahotnejša. Seveda je v sedanjem primeru škoda mnogo večja, saj leta 1893 mesto Brisbane ni imelo velikega obsega. Sedaj preplavljeni okraji so bili takrat še prazni in na razpolago kengurujem ter morda domačinom . . .

Počasi se naše življenje vrača v normalno stanje. Bo pa vzelo še dosti časa, da bo zares vse steklo po starem tiru.

Iskrene pozdrave vsem! — Janez Primožič.

PHOTO STUDIO VARDAR

108 GERTRUDE STREET, FITZROY.

MELBOURNE, VIC.

(blizu je Exhibition Building)

TELEFON: 41-5978 — DOMA: 44-6733

IZDELUJE:

prvorazredne fotografije vseh vrst,
svatbene, družinske, razne.

Preslikava in povečuje fotografije, črno-bele in barvne.

**POSOJA BREZPLAČNO SVATBENA
OBLAČILA.**

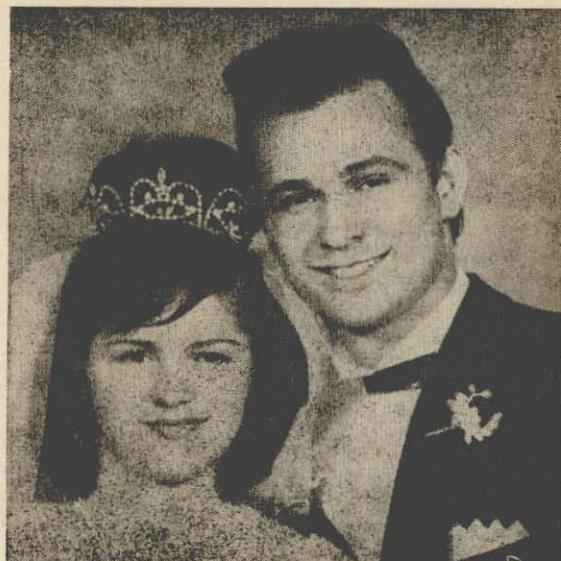
Pri nas dobite lahko tudi poročne vence
in cvetje ter ostale poročne potrebščine.

Odporno vsak dan, tudi ob sobotah in
nedeljah od 9—6.

Po sedmi uri zvečer se glede svatb dogovorite po telefonu: 44-6733.

Govorimo slovensko

PAUL NIKOLICH

LAKEMBA, N.S.W. — Oprostite naši zakasnelosti pri poravnjanju naročnine. Dolgo sem imel namen, da se bom enkrat oglasil pri p. Bernardu, saj sem se z njim rad srečal in se kaj po domače pomenil. Pa je prišla vmes ženina bolezen, končno pa še patrova in njegova smrt. Bog mu daj v miru počivati, saj je zaslужil!

List MISLI imamo v naši hiši zelo rabi, saj prinašajo toliko zanimivosti. Bog daj, da bi nas še dolgo obiskovale! — Lepe pozdrave vsem znancem in naročnikom! — **Štefan Saule.**

MORDA JE KOMU POZNANA družina SEDMAK, ki živi menda nekje v Melbournu? Mož je Slovenec, žena pa hrvaškega rodu, IVKA r. PAVIČIĆ. Iščejo sestrična Delfa Grgić iz Geelonga. Naslov ima uredništvo, če ga gospa Ivka želi.

Domači v domovini sprašujejo, kje je MARJAN LEBAN, ki se že delj časa ni oglasil. Svoj čas je živel v St. Albansu, Victoria. Zvedel sem nedavno za nekega MARJANA LEBANA, ki ga je rojak srečal v Esperance, W.A. Če gre za isto osebo, nisem govor. Hvaležen bom za vsako pomoč pri iskanju, ali pa fantu vsaj povejte, naj se oglasi staršem.

KDO BI VEDEL, kje se nahaja FRANC SOBOČAN iz Melincev, v Avstraliji že enajst let. Svoj čas je bil v Adelaidi. Po njem povprašujejo domači.

Sporočite njegov naslov uredništvu, njemu pa povejte, da mu je lani umrl oče. Naj se oglasi domačim!

"Včeraj so me v službi vprašali, koliko sem stara, pa se nisem mogla spomniti, ali sem dvajset ali trideset".

"In kaj si jim rekla?"

"Da sem devetnajst..."

TISKARNA

POLYPRINT

PTY. LTD.

7a RAILWAY PLACE, RICHMOND, VIC. 3121
TEL. 42-7417

se priporoča melbournskim Slovencem in slovenakim podjetjem za razna večja ali manjša tiskarska dela

REŠITEV KRIŽanke JANUARSKE ŠTEVILKE:

Vodoravno: 1. šopek; 7. injekcija; 8. šipek; 9. zrediti; 10. juckati; 12. leopard; 15. akrobat; 19. etiketa; 22. padavec; 23. trava; 24. novoletno; 25. Kelti.

Navpično: 1. šušljati; 2. pipec; 3. kikla; 4. ujezil; 5. ukleto; 6. Sibila; 11. kolo; 13. ponk; 14. dovažati; 16. redova; 17. bivoli; 18. tecite; 20. Iztok; 21. emajl.

Rešitve so poslali: Lidija Čušin, Vinko Jager, Anica Cuderman, s. Silvestra, Francka Anžin, Jože Golič, Anton Kerin in Emilija Šerek.

Izžrebana je bila **Emilia Šerek.**

Se želite naučiti voziti avto?

ŠOFERSKI POUK

Vam z veseljem nudí

**"FRANK'S
AVTO ŠOLA"**

32 THE BOULEVARD, FAIRFIELD WEST, 2165

N.S.W.

TELEFON: 72-1583

MELBOURNSKI SLOVENCI!

Kadar potrebujeТЕ TAXI TRUCK
za selitev in podobno,
se boste z MAKSON HARTMANOM
po domače pomenili za čas prevoza,
delo pa bo opravljeno dobro
in po konkurenčni ceni.

Kličite čez dan: 311 6366

RAPID TRANSPORT SERVICES PTY. LTD.

(vprašajte za Maksa Hartmanal)

Ob večernih urah

kličite Maksovo številko doma: 850 4090

SLOVENSKO MIZARSTVO

se priporoča melbournskim rojakom
za izdelavo kuhinjskih omar
in drugega pohištva
po zmerni ceni.

Telefon:
45 7275

FRANC ARNUŠ
76 Beverley Road,
HEIDELBERG, Vic.

DR. J. KOCE

3 BEATRICE STREET, KEW, VIC. 3101

TELEFON: 86-8076

1. Obrnite se na nas, če hočete imeti res pravilne prevode spričeval, delavskih knjižic in sploh vseh dokumentov.
2. Ravnajte se po načelu "svoji k svojim", kot to delajo drugi narodi. Zato naročajte važne karte vseh vrst (za letala, ladje itd.) pri nas, saj pri nas ne stane vozna karta niti cent več kot druge. Sploh se obračajte z zaupanjem na nas po nasvete v kakršni koli zadevi. Naše izkustvo, ki smo ga nabrali tekom več kot 20 let v Avstraliji, Vam bo prišlo prav.
3. Darilne pošiljke (pakete) izvršujemo hitro in solidno. Če želite, vam pošljemo cenik.

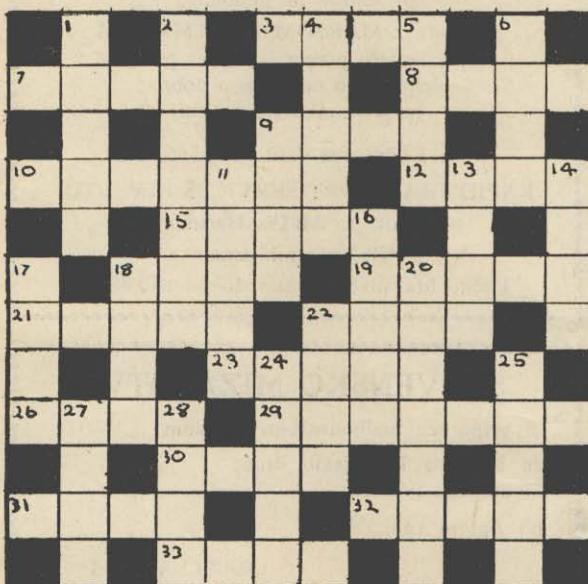
Zastopnik za N.S.W.

Mr. R. OLIP
65 MONCUR ST.,
WOOLLAHRA, N.S.W.
Tel. 32-4806

Zastopnik za Queensland

Mr. J. PRIMOŽIČ
39 DICKENSON ST.,
CARINA, QLD., 4152

KRIŽANKA (Ivana Žabkar)

Rešitve pošljite najkasneje do 25. marca na uredništvo, da ne boste zakasnili nagradnega žrebanja.

Vodoravno: 3. skupaj; 7. potomstvo; 8. staro glasbiло; 9. žensko ime; 10. kraj na Notranjskem; 12. pripravne so za zločin; 15. gonim, priganjam; 18. vsaka hiša jih ima; 19. mesec v letu; 21. povzetje; 22. tuš; 23. za streho jih rabimo več, tu pa le dve; 26. velika lepa veža, tudi dvorana; 29. naramni dodatek vojaškemu suknjiču; 30. neumna, zmešana; 31. prometno sredstvo; 32. pesnik ne pripoveduje, ampak... 33. površinska mera.

Navpično: 1. internat; 2. orodje (pomanjševalnica); 4. zarodek; 5. načrt; 6. hrib; 9. največje duhovno bogastvo; 11. včasih smo pisali s...; 13. znana reka; 14. šivalna potrebščina; 16. eden evangelistov; 17. z nevesto gre iz hiše; 18. kralj med ptiči; 20. znana radijska tvrdka; 22. Jožefini rečemo po domače; 24. biseri; 25. jesenska živinska krma; 27. bajno bitje; 28. žensko ime (pomanjševalnica).

Elegantna gospa pride v lekarno. "Ali imate kaj za bele lase?" vpraša lekarnarja.

"Predvsem najgloblje spoštovanje", odgovori ta z globokim poklonom.

V bolnišnico so pripeljali ponesrečenca z razbito glavo.

Bolničarka ga vpraša: "Ali ste poročeni?"
On pa: "Ne, avto me je povozil."

Mož je prišel k psihiatru in začel s svojimi težavami: "To je res strašno, gospod doktor. Ko moja žena sliši ponoči kakšen ropot, me vselej takoj zbudi, ker je prepričana, da so v hiši vločilci..."

"Pojasnititi ji morate", ga je poučil psihijater, "da so vločilci vajeni svoje delo tako taho opravljati, da nihče ne čuje".

Mož je bil zadovoljen in je odšel domov. Čez nekaj dni pa je spet prišel k psihijatru.

"No, kakšen je uspeh?" ga je ta takoj prepoznał.

"Zdaj pa je že slabše kot prej. Žena me kar naprej budi, ker nikoli nič ne sliši..."

"No vidiš, sinko, tudi očka te zna okopati, ne samo mamica."

"Ja, samo da mi mamica pred kopanjem ozjuje čevlje..."

Gospod in gospa se razgovarjata o tem, kako bosta preživel starost. Gospa vzduhne in milo reče: "Velj kaj, dragi! Ko bo eden od naju umrl, se bom jaz kar preselila na deželo in živela tam..."

Urarsko in zlatarsko podjetje:

ALEXANDER WATCHMAKER & JEWELLER

31 The Centre, Seven Hills, N.S.W.

(nasproti postaje)

Telefon 622-1408

vam nudi 20% popusta na vsa popravila ur in zlatnine (šest mesecev garancije) in 5% na vse nakupe. Engraviranje imen brezplačno. Sydneyski rojaki, pride in se sami prepričajte o ugodnih pogojih.

Priporočata se

Edvard in Kristina ROBNIK

VAŠA PRVA TURISTIČNA AGENCIJA

Vam more nuditi odlične ugodnosti in najnižje cene za vse vrste potovanj, za skupinska potovanja pa še posebne popuste.

- * Kdor želi, more za potovanje v Jugoslavijo in nazaj izbrati
- * Na izbiro so vedno tudi druge zračne in morske linije za potovanje kamor kolik po svetu.
- * Dokumente za Vaše potovanje in dokumente za prihod Vaših rojakov
- v Avstralijo urejujemo brezplačno.

MELBOURNE — BEograd — MELBOURNE

ali tudi name na eno stran

MELBOURNE — RIM — LJUBLJANA — ZAGREB
POTOVANJE OKROG SVETA SAMO 3718.10

(Melbourne — Amerika — Jugoslavija — Melbourne)

POSLUŽUJUTE SE VASE POTNIKE AGENCIJE

PUTNIK

72 Smith Street, COLLINGWOOD, Melbourne
POSLUJEMO VSAK DAN, TUDI OB SOBOTAH, OD 9. — 7.

TELEFONI: 419-1584, 419-2163, 41-5978, 44-6733

V uradu: P. Nikolich, N. Nakova, M. Nikolich in I. Adamič

Slovenska trgovina Jelene in Alfreda Brežnik

EMONA ENTERPRISES

P.O. BOX 188, COOGEE, N.S.W., 2034

Tel. 399 9061

Nudimo Vam najnovejše slovenske plošče in kasete (HELIDON, JUGOTON in druge) ter knjige vseh slovenskih založb.

Long Play gramofonske plošče — Cena \$5.80 s poštino

NARODNA IN NARODNO ZABAVNA GLASBA:

FLP—03—001	France in Tončka Marolt: Iz slovenske glasbene zakladnice
FLP—03—003	Slovenski oktet: Katrica
FLP—03—004	France in Tončka Marolt: Iz slovenske glasbene zakladnice
FLP—04—005	Ansambel bratov Avsenik: Odmev s Triglava
FLP—04—007	Ansambel Mihe Dovžana: Kupite rože
FLP—04—009	Ansambel Maksa Kumra: Mala srnica
FLP—04—012	Ansambel Mihe Dovžana: Zaljubljeni par
FLP—04—015	Ansambel Maksa Kumra z vaško godbo: Pomlad v gozdu
FLP—04—025	Ansambel Richieja Vadnala: V soboto zvečer
FLP—04—029	Ansambel Jožeta Burnika: Obletnica poroke
FLP—04—033	Ansambel Richieja Vadnala: Stara ljubezen
LPY—V—710	Ansambel Boris Frank: Valček polka
LPVS—Y—732	Boris Frank s svojimi Kranjci: Kmečka ohet
LPSV—Y—755	Veseli Planšarji: Lužtno je biti planšar
LPSV—Y—761	Ansambel Lojzeta Slaka: Po dekle
LPY—V—744	Danica Filipič in Planinski oktet: Gor čez izaro
LPSV—Y—834	Ansambel Jožeta Krežeta: Zabučale gore
LPSV—Y—50915	Henček in njegovi fantje: Stari meh
LPYV—S—60932	Henček in njegovi fantje: Po jezeru bliz Triglava

KASETE:

CAY—1	Lojze Slak in Fantje s Praprotna	CAY—63	Večerni zvon
CAY—30	Po domače	CAY—101	Vesele in domače
CAY—46	Stirje fantje špilajo	CAY—103	Iz srca za srce
CAY—55	Zavrtite se z nami	CAY—145	V ljutomerski kleti
CAY—56	Tam kjer murke cveto	CAY—146	Za rojstni dan
		CAY—153	Po jezeru bliz Triglava

Poleg gornjih Long Play plošč imamo lepo zbirko LP plošč z zborovim petjem in veliko izbiro Single Play plošč. Pišite nam in z veseljem Vam bomo poslali seznam plošč, kaset in knjig.

Če živite v Sydneju so Vam plošče in vse drugo na razpolago tudi pri sestri Miriam, Slovenski Center sv. Rafaela, 311 Merrylands Road, Merrylands.

— — — — — Izrežite in pošljite — — — — —

EMONA ENTERPRISES, P.O. Box 188, Coogee, N.S.W., 2034

Prosim pošljite mi seznam in cenik plošč kaset knjig
(Označite kvadratек)

Naročam plošče: \$

Naročam kasete: \$

Prilagam ček, money order za vsoto \$

Ime in priimek

Polni naslov

Država

Postcode